

argus

Waan zijn

pag 10

Egotisme of Massapsychose?
De dansmanie van 1518

pag 27

**Dikke bedragen en opgelezen
vraagjes**
Harry Mens is niet te stoppen

pag 30

Op zoek naar de American Dream
Hunter S. Thompson en de Gonzostijl

Colofon

EINDREDACTIE

Thomas van Royen
(voorzitter)
Rutger Loof
(secretaris)
Huub Mol
(penningmeester)
Anneloe Brakel
(activiteiten)
Gijs Toussaint
(PR)
Steven de Boer
(vormgeving)

REDACTIE

Ivo van Arendonk
Stuart Duncan
Berend van der Hoop
Achmed Majid
Max Yvo van Meer
Mariëtte Peutz
Lennart van der Ree
Maud Roelse
Teddy Scholten
Felix Smit

08
Italiaans leven ondanks corona

22
(Over)leven met huisgenoten

14
Hoe Londen kats bezopen werd

20
Een gids door de studentenhel

04 Redactieantwoord

Vereniging

05 *Bestuursbabbels*: Waanzin
06 De waanzin van een groep voetballende vrouwen
08 *Buitenland*: Bologna, la dolce vita

Geschiedenis

10 Dansen tot de dood
12 *Historical Court*: Octavian vs. Mark Antony
14 Kats bezopen
15 De weg naar Buchenwald

Actueel

16 A pessimist's case for global crises

18 Democraten in dubio

Studentenpraat

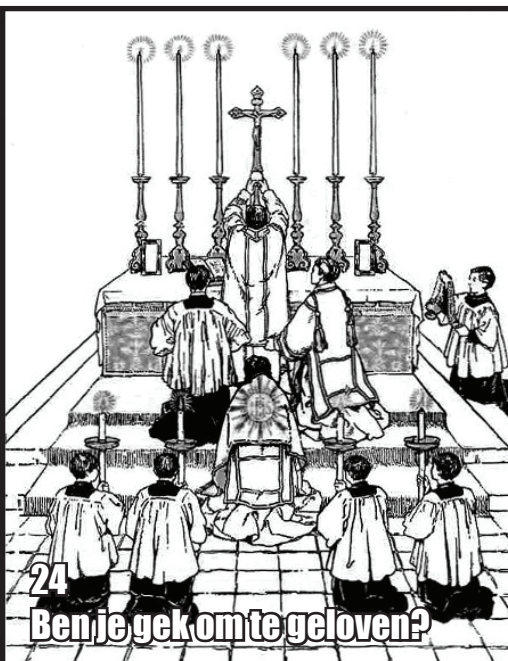
20 Inferno Universitario: een gids door de studentenhel
22 Een waanzinnige warboel
23 De coronacrisis in ons nuchtere kikkerlandje

Levensbeschouwing

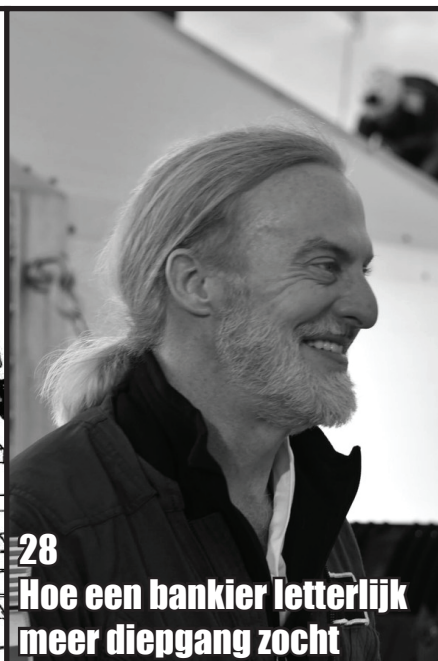
24 De grens tussen gelovig en gek
26 Potentiële wetenschappers gone wrong

Uitgelicht

27 Harry's geheim: waarom het waanzinnige Business Class nog steeds bestaat
28 Een rijke Texaan op de bodem

24
Ben je gek om te geloven?

28
Hoe een bankier letterlijk
meer diepgang zocht

32
Het noodlot van een kunstenaar

van de oceaan

Literatuur

- 29 Lovecraftian Horror en de impact op moderne popcultuur
- 30 Hunter S. Thompson en de ruïnes van de American Dream

Proza & Poëzie

- 09 Lessen in laveren
- 19 Last thoughts
- 32 De kunst van keuzes
- 34 De stite in de gekte

Redactioneel

Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, luidt het nuchtere Nederlandse spreekwoord. Maar wat is 'normaal'? Deze editie van de Argus draait het spreekwoord om en is even helemaal de weg kwijt. Want ondanks dat 'Normaal. Doen.' geruststellend is, is het wel een beetje saai. Dit nummer met het thema waanzin is daarom dan ook gewijd aan alles dat zich op de schaal van prettig gestoord tot volledig krankjorum bevindt.

De geschiedenis kent talrijke voorbeelden van waanzin. Zo beschrijft Gijs hoe gin een stad ontregelde, vertelt Berend over een aanstekelijke dansmanie en verdedigt Max de geestelijke gesteldheid van zijn historische cliënt. De *short story* van Teddy leidt ons de artistieke kant op van waanzin, Rutger stelt ons voor aan de tot waanzin drijvende wereld van H.P. Lovecraft en Huub neemt het op voor de excentrieke televisie van Harry Mens. Maar gekheid hoeft geen ver-van-mijn-bed-show te zijn: Maud houdt ons een spiegel voor om aan te tonen dat onze studentikoze woonsituaties verre van gewoon zijn en Lennart beschrijft zijn kijk op het coronavirus in Nederland. Ivo neemt ons de oceaan over naar de Amerikaanse voorverkiezingen waar de Nederlandse polderpolitiek niet bij kan, Stuart laat met Australië zien in wat voor absurde realiteit we verkeren en Mariëtte start een dialoog tussen waanzin en het wereldfenomeen van religie. Tenslotte verdiepen Steven en Felix zich respectievelijk in een collectief en een eenling die aantonen dat wetenschappelijk soms het onredelijke gedaan moet worden om resultaten te boeken. Lees dus gauw verder en doe maar gek, dan doe je al normaal genoeg.

Thomas

Felix Smit

“Identificeer de belangrijkste kenmerken van de Griekse kolonisatie gedurende de archaïsche periode. Geef aan om welke redenen de Grieken koloniën stichtten, bespreek de relatie tussen kolonies en de moederstad en geef aan welke rol koloniën speelden in de Griekse samenleving. (7 punten)”

Rutger Loof

Hoe kan de moordaanslag op aartshertog Frans Ferdinand leiden tot de Eerste Wereldoorlog?

Steven de Boer
Wat is er grappig aan die mop met de mummie?

Lennart van der Ree

Was het Ottomaanse Rijk daadwerkelijk de zieke man van Europa?

Thomas van Royen

Hoe vind je als historicus een baan?

Berend van der Hoop

Wat is het verschil tussen een zestiende-eeuwse dansplaat en een technorave?

Redactieantwoord

Dat ligt ingewikkeld...

Maud Roelse

‘Oh dus je bent nu klaar met je scriptie? Vast een hele opluchting hè? Mag ik hem lezen? Heb je er een goed gevoel over? Wat denk je, is het een negen? Maar waar gaat het eigenlijk over? En waarom onderzoek je dat dan?’

Huib Mol

Hoe bereken je 21 is 5, dan die 3 is 7, kom je bij 7, 8, 9, 20 punten 17 punten, ten opzichte van de veldslag waarvan er 5 doorgaan en 5 afhaken, terwijl je in het peloton zit?

Stuart Duncan

If you are from Africa then why are you white?

Max Yvo van Meer

How does the government of Venice work from 1297 to 1508?

Ivo van Arendonk

Waarom zitten de bankiers die verantwoordelijk waren voor de crisis van 2008 nog altijd op hun post, met hun zakken gevuld met miljoenenbonussen betaald met belastinggeld van burgers die ook nog eens al hun pensioengeld zagen verdampen?

Teddy Scholten

Waarom maken mensen alles zo ingewikkeld?

Gijs Toussaint

Hoe ligt een mummie?

Mariëtte Peutz

Waarom doe je dat nou?

Waanzin

Bestuurs babbels

Door Meryem van Gelder en Christa Wesselink

‘Misschien is het goed om te beginnen met een anekdote,’ zeiden we tegen elkaar. ‘En we moeten een hoofdboodschap bedenken.’ Samen keken we naar de tekst die we al hadden geschreven, beiden niet erg enthousiast over wat er nu al op papier stond. ‘Als we samen schrijven, komt er vast een creatieve combinatie uit.’ Na een paar niet te plaatsen geluiden zien we elkaar niet meer. ‘Hoor je me nog?’ vraagt de een aan de ander. Samen schrijven blijkt toch lastig als je niet fysiek naast elkaar kan zitten.

Daar zaten we dan, vrijdagochtend 13 maart. We waren nog enigszins aan het bijkomen van de geslaagde Diesweek. Om deze reden was een vrije dag niet onwelkom, zij het dat dit niet zomaar een vrije dag was. We kwamen met zijn zessen bijeen om de landelijke coronamaatregelen te bespreken. De universiteit zou tot minimaal 31 maart sluiten en er was totaal geen zicht op meer duidelijkheid over de periode van de Grote Reis. Met veel pijn in ons hart moesten we dan ook het besluit nemen om de Grote Reis af te zeggen. Snel skypen met de ExCom, die wat humeur betreft niet stuk te krijgen was, hier en daar het een en ander regelen en verder met elkaar bespreken wat dit dan zou betekenen. In de dagen die volgden kwam er steeds meer informatie over de aankomende weken en maanden en daarmee ook de nabije toekomst van de UHSK. Het zag er allemaal niet rooskleurig uit. Zou dit het einde zijn van ons bestuursjaar? Was dit het dan?

Iedereen die zich waagt aan een bestuursjaar gaat hier in september vol enthousiasme en goede moed in. Je begint rond april, eerder dat jaar, aan een plan en wordt vervolgens ingestemd om dat plan dan maar uit te gaan voeren. De eerste helft van het jaar ben je nog redelijk zoekende, maar iedereen komt op een punt dat je weet hoe de toko in elkaar steekt en hoe je deze draaiende houdt. Dan komt de Grote Reis en vanaf dan is het alleen nog maar feest tot de zomervakantie. Tenminste, zoiets kunnen we ons voorstellen.

Begrijp ons niet verkeerd, wij beiden zijn erg positief en

inventief van aard, maar op zo’n moment zakt de moed je toch even in de schoenen. Toch kan je als volwaardig bestuur niet vergeten om in zo’n grote crisis de meest belangrijke maatregelen te nemen. De nieuwe kamerplant ‘Ruben’ moest natuurlijk ergens ondergebracht worden, anders zou hij sterven. De afwas moest ook *dringend* nog gedaan worden, anders zouden daar juist dingen op gaan leven. Hetzelfde verhaal gold voor de inhoud van de koelkast en de prullenbak. Tekenende voorbeelden van de belangrijke keuzes die in een bestuursjaar worden genomen.

Een beetje van slag gingen we allemaal die middag naar huis. Sommigen naar hun ouders, anderen bleven in Utrecht en een enkeling ging naar Texel. Op zo’n moment word je uit je dichtgetikte gedachten gezogen en ben je bezig met veel grotere dingen dan de UHSK. Toch is zo’n periode van rust, waarin je vooral thuis zit, bij uitstek een moment om te brainstormen over nieuwe mogelijkheden. We hebben immers verder niet veel anders te doen, met het wegvallen van de dagelijkse UHSK-bezigheden. Onder de radar zijn we bezig met allemaal verschillende projectjes om toch (digitaal) de vereniging nog in leven te kunnen houden. Zo is er inmiddels een podcast gelanceerd, die de UHSK-kamer jouw huis inbrengt. Of een platform, waarop verschillende leden hun creativiteit, opgewekt door quarantainetijd, kunnen presenteren.

Het belangrijkste is dat iedereen deze tijd goed doorkomt en gezond blijft. Er zijn genoeg manieren te vinden om ook in deze tijd een gezellige vereniging te behouden, maar voorop staat nu de gezondheid van de samenleving. De UHSK blijft wel overeind. De UHSK heeft voor heter vuren gestaan en ook deze zal ze overleven. Zoals buschauffeur Martin op departementsreis zei: ‘Oooooooh yeah.... We’ll be back!’

De waanzin van een groep voetballende vrouwen

Huub Mol

Ivo van Arendonk

Het is oktober 2017. Voorwaarts Zondag Dames 1 voetbalt net twee maanden. Het is rust in de wedstrijd tegen Elinkwijk. De stand is 0-1. Vanwege twee blessures moet Voorwaarts verder met negen spelers. Twee dames aan de zijlijn geven aan mee te willen doen. Met het nieuw gevormde elftal maken de dames 1-1. Het eerste punt ooit is gewonnen. Enkele weken erna is het weer rust. Dit keer is de wedstrijd allang verloren. Dit keer start Voorwaarts de 2e helft met tien speelsters. Speelster elf zit nog op het toilet.

Na een moeizame start in de zomer van 2017 zijn Huub Mol en Ivo van Arendonk inmiddels bijna drie jaar de trotse trainers van Voorwaarts Zondag Dames 1. Een interview over de tijdlijn vol hobbels en kuilen, prachtige quotes en de lange weg naar succes.

'Ik bood mij aan als masseur van het team, maar dat werd tot mijn verbazing afgewezen'

Hoe zijn jullie coach geworden van dit team?

Ivo: 'In april 2017 gingen we met de UHSK op Grote Reis naar Roemenië. Misschien wel het hoogtepunt van het culturele programma aldaar was de voetbalwedstrijd tussen Dinamo Boekarest en Viitorul Constanta. In een vervallen stadion, te midden van enge mensen met een zeer dubieuze politieke voorkeur, hebben we negentig minuten lang dit schouwspel mogen bewonderen. Voetballend was het niet heel indrukwekkend, maar op de één of andere manier raakten een aantal vrouwen betoverd door de magie van het voetbal. Terug in Nederland werd er al gauw besloten om een vrouwenvoetbalteam op te richten, in de hoop de glorie van Viitorul te evenaren. Ik bood mij aan als masseur van het team, wat tot mijn grote verbazing werd afgewezen, maar ik mocht wel coach worden. Dit leek me wel wat, maar ik had ook al snel door dat ik deze zware taak niet in mijn eentje aan kon. Gelukkig kon ik Huub overtuigen om dit samen te gaan doen. We zijn allebei enorm voetbalfanaat

en hebben in het verleden ook een jaartje in hetzelfde team gevoetbald. Dit team was dan ook een prachtige kans voor ons om het eens vanuit de trainersstoel te proberen. Het coachduo Van Arendonk/Mol was geboren.'

Alleen trainen

De clubs in Boekarest zijn levendig en vele verhalen kruisen elkaar de degen. Zo ook een groepje meiden dat in bijna comateuze toestand het idee oppert een voetbalteam op te richten, niet wetende wat voor logistieke bende dit oplevert. Twee mannen staan klaar om de eerste moeilijkheden op te lossen: ze willen het groepje meiden wel trainen. Op één voorwaarde: alleen trainen. Geen geregel, geen materiaal, geen gedoe. Alleen trainen.

'Na een 0-16 nederlaag was zijn boodschap simpel: het wordt een lang seizoen'

Wat voor een team troffen jullie aan in het begin?

Huub: 'Kort gezegd: er was geen team. In het midden van de zomer van 2017 bestond de groepsapp uit een stuk of dertig dames die eventueel interesse hadden in het voetbalteam. Daarvan bleven er een stuk of twaalf over. Met die kern hebben we ons ingeschreven, met daarbij geraapt nog een paar dames die extern aansloten. Niemand had ooit samen gesport, slechts een enkeling had gevoetbald en bijna niemand had ervaring met teamsporten. Dan sta je al gauw voor een schier oneindige, donkere tunnel. Waar ga je beginnen? Ja, Ivo en ik waren het altijd wel eens, want ervaring hadden we zelf ook niet. De snelste voorin, de beste voetballers achterin (het begint immers bij het voorkomen van tegengoals). Het was een grote chaos. Sommige spelers waren zo afhankelijk van onze aanwijzingen, dat ze niet het veld inliepen zonder antwoord op de vraag: 'wat moet ik doen?'. Ik weet nog goed dat we de eerste vijf weken misschien wel het gelijke aantal enkelblessures hadden. Sommige teamleden hebben

het eerste seizoen maar een handvol minuten gespeeld. De eerste wedstrijd was ik afwezig en moest Ivo het zelf doen. Na een 0-16 nederlaag was zijn boodschap simpel: 'het wordt een lang seizoen.' Toen wist ik dat we een gat gegraven hadden waar het misschien moeilijk uitkomen was.'

Weekend weg

De coaches ontwikkelen parallel aan het team een eigen jargon, een eigen manier van omgaan met twintig vrouwen. Tijdens het eerste teamuitje, bowlen, wordt er niet gebowld. Er wordt alleen gedronken. En veel. Tijdens trainingen wordt gelachen, en soms wordt er gepeikerd. Hoe gaat dit ooit nog iets worden? Waarom zijn we nooit met genoeg mensen bij een wedstrijd? Waarom zijn er soms acht dames tegelijk een weekend weg? Tja...

'Dan sta je al gauw voor een schier oneindige, donkere tunnel. Waar ga je beginnen?'

Hoe is het team sindsdien geëvolueerd?

Huub: 'Ik denk dat we na een wedstrijd of vijf voor het eerst prompt een punt pakten, met een late goal de 1-1 maakten. Het leek alsof we de Champions League wonnen. Wel was een ding duidelijk. Met een beetje geluk kon het best. Het bleef het laatste hoogtepunt in ons eerste jaar. Aan het einde stopte een flink aantal spelers, voor wie voetbal toch geen hobby bleek. Cruciaal was een oproep op Facebook, waarop veel meiden met voetbalervaring uit Utrecht reageerden. Zo kregen we er een stuk of vijf sterke speelsters bij. We hadden ineens tussen de vijftien en twintig dames op de training, gooiden er zelfs een tweede training tegenaan. Zo konden we langzaam de aanval opzoeken, maakten we steeds meer goals, met als beloning een paar gelijke spelen en een prachtige 5-0 zege.

We groeiden als team, hadden een waanzinnig teamweekend en kregen er afgelopen zomer nog wat spelers bij. Het resultaat is dat we gelijkwaardige wedstrijden spelen, we het ieder team lastig kunnen maken en technisch en tactisch steeds beter leren voetballen. Bovendien zijn we al sinds de oprichting erg goed in de derde helft, dat weegt ook mee en blijft belangrijk. Dit team is voor alle leden een warm bad.'

Helaas

Aan het begin van het tweede seizoen treedt een nieuw team in de competitie. Ze hebben in het voorseizoen nog grotere nederlagen neergezet dan Voorwaarts ooit is overkomen. Kortom: kansen. In september is het zover. Sporting Dames 4 komt op bezoek. Iedereen nodigt supporters uit, er staan misschien wel vijftig mensen langs de kant. Helaas. 1-1. Teveel druk. Drie weken later staat een inhaalwedstrijd op het programma. Volledig tegen de verwachtingen in wint Voorwaarts met 5-0, het is de eerste zege ooit. Nu zijn er geen supporters. Toch vloeit het bier rijkelijk.

'Dit team is voor alle leden een warm bad'

Wat is het toekomstbeeld van dit team?

Ivo: 'We hebben dit jaar enorme stappen gemaakt en dit ook om kunnen zetten in een aantal overwinningen. Toch bungelen we nog steeds ergens onderaan de competitie. Het is mijn hoop en ook wel mijn verwachting dat in de toekomst we onszelf steeds meer gaan belonen. Een aantal keer hebben we het gevestigde namen in onze competitie, landelijke grootmachten als KVVA VR1 of SVO Krommerijnstreek VR3, het ontzettend moeilijk gemaakt. Volledig tegen de verhoudingen in stonden we dan aan het einde toch weer met lege handen. Het feit dat we zo'n schitterende pot hebben kunnen spelen is natuurlijk fantastisch en dat koesteren we ook. Toch hopen we een keer uit onze rol van *underdog* te kunnen kruipen, van de Voorveldse Polder een onneembare vesting te maken en de bovenste regionen van de competitie te bestormen. We zullen nog een hoop stappen moeten maken voordat we kunnen meedingen met de prijzen, maar daar liggen voorlopig onze doelen nog niet. Als we de lijn van dit jaar kunnen doortrekken, is het zomaar mogelijk dat we kunnen doorgroeien naar een stabiele middenmoter, met zo nu en dan een uitschieter naar de play-offs voor Europees voetbal.'

Europees voetbal

Af en toe weten deze twee amateurcoaches zelf niet eens waar ze in beland zijn. Voor het teamweekend spreken ze naar elkaar uit dat ze echt bij elkaar op de kamer moeten, anders worden ze gek. Ook weten ze niet of ze er nou wel of geen zin in hebben. Toch komt er al een volgende editie aan. De dames zijn min of meer hun kindje geworden. Ondanks dat er dames vastzitten in de kleedkamer, de late afmeldingen en de vele weekendjes weg, ze doen het met plezier. Betere resultaten in de lucht, en nog steeds met evenveel plezier. Op naar Europees voetbal.

Buitenland

Bologna, la dolce vita

Door Ellen Linderhof

In de ochtend vermengt de geur van verse koffie zich met die van de uitlaatgassen van de geliefde Vespa's. Een zebepad is hier slechts straatdecoratie. Met een enigszins ongeduldige pas baan ik me een weg door de trage mensenmassa, op weg naar het zwarte goud, de Italiaanse espresso. Na vijf minuten relatieve rust begeef ik mij weer op straat en probeer ik mee te gaan in de chaos van het Italiaanse verkeer.

's Avonds wisselt de espresso zich in voor de Aperol Spritz. De chaos verplaatst zich van de straat naar de barretjes, waar het elke avond vol zit, ook al is het een maandag. Al is een wijntje bij de lunch de Italianen ook niet vreemd. Genieten van het leven wordt hier niet uitgesteld tot het weekend, iets waar wij Nederlanders nog iets van kunnen leren.

Vooraf eten blijkt een belangrijke aangelegenheid in Bologna. De stad heeft niet voor niets de bijnaam 'la grasse'. De geur van de beroemde *tagliatelle al ragù* vult de straten vanaf de middag en de terrassen stromen vol met Italianen die genieten van de zon en een sigaretje. De stad bruist en kleurt langzaam rood met dank aan de zonsondergang. 'La rossa' verschijnt.

De barman is mijn eerste ontmoeting met deze Italiaanse leefwijze. De bar aan het einde van mijn straat wordt gerund door een goedlachse Italiaan genaamd Enrico. Elke ochtend opent hij zijn bar om zeven uur en hij sluit pas om tien in de avond. Hij lijkt de belichaming van de Italiaanse cultuur. Hij serveert ontbijt, lunch, koffie en wijn. De eerste weken voeren we gesprekken in twee talen, maar langzamerhand neemt het Italiaans het over. De barista's en verkopers merken nu niet meer dat ik eigenlijk een buitenlandse ben, waardoor ik me minder een toerist voel. Ik heb geen Google Maps meer nodig en de beroemde *portici* beschouw ik als gewoon. Ik word langzaam een *la dotta* wat betreft Bologna.

Zo nemen de Italianen hun *dolce vita* te allen tijde serieus. Wanneer de clubs niet meer open zijn, verplaatsen wij ons met hen naar de barretjes. Zo erg is dat niet, Aperol Spritz is in onze favoriete bar goedkoper dan water. Er heerst een gezellige drukte en er is gratis pizza.

De politie wijst iedereen er echter op dat we afstand moeten houden. We ondergaan de reprimande gelaten en stappen ieder een stukje naar achteren. Probleem opgelost, toch? Helaas blijkt de bar diezelfde maandag gesloten te zijn. Dan maar uiteten na online college, ook geen straf. Het blijkt alleen dat alle restaurants zullen sluiten na zes.

Ach, huisfeesten zijn ook leuk! In tegenstelling tot de IBB is de entree hier gratis, maar moeten we wel onze eigen *vino* meenemen. Wijn en hoofdpijn, een veel voorkomende combinatie. De kater valt echter in het niet bij het bericht dat Italië rood zal kleuren, althans, op de wereldkaart zoals die is bepaald door het coronavirus. Bij het horen van het nieuws trekken we een fles rode wijn open. Ook zonder de barretjes vermaken we ons wel, we hebben elkaar! We proberen met zijn allen *la dolce vita* erin te houden, we kunnen ons ergere plekken bedenken waar we vast zouden moeten zitten. We hebben een fles wijn, de zon en tenslotte elkaar.

Wanneer ik mijn laatste koffie en wijntje drink aan de bar van Enrico kijk ik naar buiten. De zon schijnt en zijn vrienden zitten op het kleine terras. Ze lachen en genieten van een drankje. *Sono non paura per la corona*. Het is een van de laatste eigenwijze karaktertrekjes van de Italianen die er te zien zal zijn gedurende de komende paar weken. Voor de laatste keer genieten van *la dolce vita*. Ik beloof Enrico dat wanneer ik terugkom, ik mijn eerste espresso bij hem zal drinken.

Lessen in laveren.

Door Maud Roelse

Chaos en paniek
Maar alleen vanbinnen

Amper *kalmeer* ik het komende kabaal
Streef naar kabbelende *onrust* luidruchtige kalmte oeverloos ge-heen-en-weer
Schipperen en laveren en zo nu en dan zwichten
Korte metten makend met plooibare tegendraadsheid
En teugelloze *loosheid*
En onduidelijke lijnen

Vanbuiten rustig onaantastbaar *hard* en vol kleine kreukjes

Dansen tot de dood

Door Berend van der Hoop

Je kan zeggen over het Heilige Roomse Rijk wat je wil; dat het niet heilig was, of rooms, of een rijk, of wat voor uitgemolken memes er dan ook nog meer van bestaan. Wat je niet kan zeggen is dat de geschiedenis van dit 'rijk' saai is. Om maar een voorbeeld te noemen: we kijken even terug naar de stad Straatsburg in 1518. Vandaag de dag gelegen in Frankrijk vlakbij de Duitse grens, toentertijd in het middelpunt van het rijk en al erg invloedrijk. Het is het begin van de renaissance in Europa, maar in de noordelijk gelegen regio's moet het allemaal nog van de grond komen, en bijgeloof en religie zijn nog vastgeworteld in de samenleving. In juli 1518 kwamen er berichten uit de stad dat er een vreselijke pest woedde die wel vijftien mensen per dag het leven kostte, en dat deze alleen verholpen werd met de hulp van de heilige Sint Vitus. Het ging echter niet om de gevreesde Zwarte Dood of een andere veel voorkomende ziekte. Wat was er aan de hand?

Het was een normale dag in laatmiddeleeuws Straatsburg toen een vrouw genaamd Frau Troffea haar huis uitstapte en spontaan begon te dansen. En niet zomaar even een kort dansje om de pracht van het leven te vieren. Nee, het ging door en door. Na enkele uren onafgebroken door de straten van de stad te hebben gedanst, begon ze behoorlijk de aandacht te trekken, iets waar haar echtgenoot niet zo blij mee was. Hij kon er echter weinig tegen doen, zijn vrouw bleef de hele dag en ook de volgende dagen dansen. Ze stopte alleen om af en toe wat te eten en aan het eind van de dag wanneer ze letterlijk omviel van de vermoeidheid. De volgende ochtend ging ze gewoon door met haar bezeten dans. De eerste paar dagen keken mensen haar gewoon na, lachten soms, maakten haar voor gek uit, sloegen een kruis,

dingen die middeleeuwse stedelingen vaker deden bij gekke verschijningen. Maar na een kleine week begonnen meer mensen mee te dansen. Zomaar. Een week nadat de vrouw haar huis uit was gelopen, dansten er 34 anderen met haar mee. Een maand erna dansten er zo'n 400 mensen door de straten van de stad, onafgebroken, zonder duidelijke reden.

Dit was dan ook het moment dat het stadsbestuur zich enige zorgen begon te maken. Wellicht kwam dat ook door het feit dat een groot maar onbekend aantal mensen doordanste tot ze er dood bij neervielen. Stel je maar voor, 24 uur per dag dansen tot je voeten bloeden, zonder te eten of slapen tenzij je letterlijk omvalt. Moderne bronnen melden dat zelfs marathonlopers van tegenwoordig zo'n dans niet vol kunnen houden. Zelfs de meest doorgewinterde hardcore-gabber zou dit niet na kunnen doen.

24 uur per dag dansen tot je voeten bloeden, zonder te eten of slapen tenzij je letterlijk omvalt

Na een maand besloot het stadsbestuur eindelijk maatregelen te nemen. Ze vroegen de plaatselijke dokters, ofwel kwakzalvers, om advies. Die zeiden dat astrologische of bovennatuurlijke oorzaken uitgesloten waren, en dat deze danspest een natuurlijke oorzaak had, namelijk 'heet bloed'. Mocht je nog niet bekend zijn met de middeleeuwse kijk op het menselijk lichaam, laat me het even uitleggen. Dokters geloofden dat het lichaam vier verschillende lichaamssappen, of humores had, zoals bedacht door Hippocrates. Deze vier humores waren: het bloed, zwarte

gal, gele gal en slijm. Als deze uit balans waren werd het lichaam ziek en dat kon opgelost worden door ze weer in balans te brengen. Vandaar de immer populaire methode van het bloedlaten. De eerste poging die werd gedaan om van het hete bloed van de dansers af te komen, was dan ook bloedlaten. Helaas is een arm opensnijden of bloedzuigers toebrengen niet zo gemakkelijk als de patiënt danst alsof hij op een '90s rave staat. Er moest dus een andere oplossing komen. Wat het stadsbestuur daarop bedacht, was net zo logisch als de theorie van het bloedlaten. Ze wilden de slachtoffers meer laten dansen om ze uit te putten, en openden daarvoor enkele gildehuizen en een graanmarkt. Daar zetten ze vervolgens muzikanten neer om de dans aan te moedigen. Het gevolg: Het aantal dansers nam exponentieel toe en er vielen tot vijftien doden per dag.

Gelukkig nam het stadsbestuur daarop wel de logische beslissing, tenminste, logisch voor de late middeleeuwen. Ze riepen een periode van boetedoening uit waarin dansen, muziek en alles wat er mee te maken had verboden was. Tavernes, bordelen, muziekpodia en andere sociale gelegenheden werden per direct gesloten; een heuse middeleeuwse *lockdown*. Dansers die alsnog doorgingen werden opgepakt, op karren geladen (waarop velen verder dansten) en buiten de stad naar een schrijn van Sint Vitus gereden. Vitus is de beschermheilige van dansers en zangers, dus dit was een vrij ironische, maar ook begrijpelijke keuze. Bij de schrijn werd een religieus ritueel uitgevoerd met de dansers, en dit leek te helpen. De dansers bij de schrijn stopten met dansen en de plaag werd in de weken erna geleidelijk aan verholpen. Een kleine twee maanden nadat beste Frau Troffea haar dans begon, was de plaag verdwenen.

De verklaringen over de oorzaak van de ziekte verschillen sterk per bron. De theorie dat het vrijwillig was, een enorme *flashmob* zoals een mederedactielid van mij dat mooi noemde, is onwaarschijnlijk. Mensen dansten zich letterlijk dood en konden niet ophouden. Inmiddels hebben we de renaissance, Verlichting, en al die andere periodes van verandering al gehad, dus een bovennatuurlijke of goddelijke oorzaak wordt tegenwoordig niet eens meer gesuggereerd. Een theorie die wel veel wordt aangenomen, stelt dat de dansmanie werd veroorzaakt door een bepaalde voedselvergiftiging. Deze aandoening, genaamd ergotisme, wordt veroorzaakt door het eten van bedorven graan, of alles wat daarmee gemaakt wordt. Symptomen zijn onder andere stuipрекkingen, extreme kriebels in de ledematen en hallucinaties. Dit kan het geforceerde dansen verklaren. Echter werden de dansers beschreven als ritmisch en bedacht, dus willekeurige stuipрекkingen voldoen niet aan de beschrijving.

Een meer aannemelijke, maar alsnog bizarre verklaring is dat het een massapsychose was: *Mass Psychogenic Illness*, of *MPI*, zoals het in moderne bronnen wordt genoemd.

De late middeleeuwen waren roerige tijden, met een sterk geloof in religie en het bovennatuurlijke. Ingrijpende gebeurtenissen kunnen hebben gezorgd voor een dergelijke massale geestestoestand waarbij mensen in trance raakten. Er zijn vergelijkbare massahysterieën bekend die vooral in de middeleeuwen plaatsvonden, waarbij enkele personen een enorme groep ansteeken. Laat Straatsburg nou net meerdere keren getroffen zijn door epidemieën en hongersnoden in de decennia voor de dansplaag. Sint Vitus werd grootschalig aanbeden in het gebied waar Straatsburg ligt en aangezien hij de beschermheilige van dansers was kon hij de reden zijn van het dansen. Ironisch genoeg was hij ook nog beschermheilige van epileptici.

Er is dus nog steeds veel onduidelijkheid over de oorzaak van deze 'pest' en gelijksoortige plagen. *Mass Psychogenic Illness* lijkt de beste verklaring. Straatsburg maakte roerige en stressvolle tijden door in de aanloop naar de massahysterie. De meeste van deze bijzondere gebeurtenissen in de geschiedenis, zoals dansplagen, lachplagen en vergelijkbare hysterieën, volgden na moeilijke tijden. Daarnaast kwamen ze voor in gemeenschappen die een bepaalde vorm van bijgeloof of strenge religie aanhielden. Het feit dat deze plaag in Straatsburg verholpen werd door een religieus ritueel bij een schrijn sluit daarop aan. Waarschijnlijk werden de dansers alleen genezen omdat ze ervan overtuigd waren dat de heilige en het ritueel hen zou helpen. Het is het bekende psychische trucje van het placebo-effect: overtuig de patiënt dat deze methode hem zal genezen, en hij zal beter worden. Wat zo bijzonder en intrigerend aan deze plagen is, is in welke vorm ze zich voor hebben gedaan. Dansen tot men erbij neervalt is een extreme uitlating van een psychische aandoening. Na een beetje onderzoek zal je erachter komen dat dansplagen veel vaker voor zijn gekomen. Dat dit soort gebeurtenissen zo vaak hebben plaatsgevonden is een waanzinnig aspect van onze geschiedenis.

Octavian vs. Mark Antony

Historical Court

By Max Yvo van Meer

“I am not mad!” General Mark Antony bellowed through the courtroom. His young opponent did not seem convinced by the display of bluster and responded fervently. “Well! I say you are, and you should therefore be removed from power!” The general threw his hands up in frustration. “If we remove everyone who is a tad mad from power, we wouldn’t have any rulers left!” The screen on the judge’s desk flickered on and the old man’s face appeared on it. Or rather, his left nostril. “Is it on?” The Judge’s voice blasted through the speakers. Octavian took a deep breath, knowing that this might take a while. “We can hear you. Just...lean back a bit, Judge!” The judge leaned back, but vanished from the screen entirely. “Not that much!” the nostril appeared again. “I suppose that’ll have to do...can we begin, judge?” Mark Antony cleared his throat to cut in. “My council hasn’t arrived yet...”

“I suppose *A Pursuit of History* can function as toilet paper...”

Max looked at the empty shelves. “I suppose *A Pursuit of History* can function as toilet paper...”, he mumbled to himself and gave up. He headed to the self-checkout and put down all the groceries that were left. A tube of cheese, a can of beans and a bottle of olive oil. He wasn’t quite sure how he was going to make a meal out of all this, but it was worth a shot. He paid and left the supermarket and while he was looking for his keys, a chariot rolled around the corner. A man in centurion armor leapt out and grabbed Max by the arm. “Hey!” The centurion threw him into the chariot. “Don’t worry, I washed my hands. HIYAAH!” He spurred the horses and they rode off.

The court room wasn’t quite the same, Max noted. Instead

**“Are you ready, Mister van Meer?”
“Far from it, Judge, but that’s never stopped me before.”**

of hordes of howling supporters for both sides, it was just a bunch of screens. The only two people were a skinny young man and a general. A talking nostril on the judge’s screen spoke to him as he was pushed forward by the centurion. “Mister van Meer. You will represent Mark Antony against the charges of madness!” Max looked at Mark Antony and extended his elbow to the man, and Mark Antony tapped it with his elbow. Octavian only threw him a condescending look. Max looked at Mark Antony. “So they think you’re mad?” Mark Antony raised his shoulders. “Guess so...not sure why...” The nostril spoke again. “Are you ready, Mister van Meer?” Max answered. “Far from it, Judge, but that’s never stopped me before.”

“Your honor...before you, you see what it means to be Roman!”

Octavian stepped forward and all the screens turned a little towards him. “I can’t hear him!”, an old lady yelled from her screen. “I haven’t started yet!” Octavian shouted annoyed and turned to the judge again. He held up one arm. “Your honor...before you, you see what it means to be Roman!” The nostril responded. “I can’t see anything!” Octavian was slightly taken aback by that, but a clerk ran up, adjusted the webcam and the nostril seemed to be relieved. “There you are.” Octavian looked at Max and Mark Antony. “Well, get on with it...if I’m away too long, they won’t let me back in my house. Chop chop.” Octavian took his pose again. “Before you, you see what it means to

be Roman! Strong...” Mark Antony let out a loud laugh and Octavian cast him an angry look but Mark Antony didn't stop laughing until Max nudged him. “Ambitious! Intelligent and resolute! Mark Antony is none of these things!” Max barely managed to grab Mark Antony before he flew over the desk. “You little...” Max somehow managed to pull the man back into his chair. “He! Has abandoned the ideals of Rome, his Roman wife and the gods of Rome! Is this not madness? I ask all of you!” He turned to the crowd, which would've been more effective if there were actual people in the chamber. A few people sent a thumbs up through skype but that was about it.

“Have you met her? If you had, you'd understand!”

Max got up and Octavian looked at him. “Your honor, with all due respect...none of these things are a sign of madness! Mister Octavian may disagree with my client's lifestyle but it doesn't prove he is mad!” Octavian squinted his eyes and Max took a step forward. “My client did not just run away from Rome! He did so in agreement with Mister Octavian and their former colleague Lepidus.” Mark Antony frowned. “Who?” Mark Antony whispered to Octavian who just raised his shoulders. Max raised his hand in the same pose as Octavian. “These three divvied up the Roman Republic among themselves and they all agreed that my client should rule over Egypt. So he went to Egypt and now all of a sudden, he is mad because of this?” Max scoffed. Octavian took a step towards Max but Max took a step back. “1,5 meters, please...” Octavian stopped and pointed at Mark Antony. “He left my sister for Cleopatra!” Mark Antony leaned back in his chair with a satisfied grin. “Have you met her? If you had, you'd understand!”

“How do you figure?” the nostril asked.

“If anything, my client is showing sanity by...being involved with Cleopatra,” Max said and Mark Antony gave himself a high-five. “How do you figure?”, the nostril asked. “My client is a foreigner in a country he is supposed to rule. By...” Max hesitated. “Getting it on!” Mark Antony suggested and Max sighed. “By getting it on with Cleopatra, he is not just a foreigner having a good time...he is allying himself with a local ruler. He is supposed to rule, and with Cleopatra by his side he can without oppressing the people. And can we really fault a man for falling for the same woman that managed to seduce Julius Caesar himself? Was Julius Caesar mad, I ask you?” A few “shocked” emoticons appeared on screen, but that was about it.

“How is that different from a wolf suckling children?”

“He worships cats and dogs!” Octavian yelled in a last ditch effort. “How is that different from a wolf suckling children?” There went a general “Oh no he didn't” through the chatroom. Octavian's head was turning a tad red now. “Jupiter turned himself into a swan to get laid, the Greeks believe a woman had sex with a bull and produced a minotaur! Let us not judge the Egyptian gods! Let he who is without a weird god throw the first stone! My client is not mad, and he should not be deposed because of this...I rest my case, your honorable nostril.”

The nostril returned to the screen.

Max, Octavian and Mark Antony waited for the judge to return to his screen. The nostril returned to the screen. “I can't see you!”, he declared loudly. “Just move further from the screen, your honor!” The judge didn't but continued. “I find the arguments of Mister Octavian far from convincing. While he may not agree with Mark Antony's choices, he is not mad because of this. Mister Antony, I declare you sound of mind...how do I turn this off?” The screen turned black and Max and Mark Antony high-fived. They gave each other a startled look and both went up to wash their hands.

Kats bezopen

Door Gijs Toussaint

In de geschiedenisboeken zijn er meer dan genoeg gevallen van waanzin te vinden. Maar hoeveel gevallen zijn er bekend van een hele stad die krankzinnig werd? Het gebeurde in Londen, in de eerste helft van de achttiende eeuw. Een deel van de bevolking was vrijwel constant ladderzat, het andere deel van de bevolking werd daar knettergek van. Dit is het verhaal van de gin-epidemie.

Voor de gin-epidemie kon gebeuren, moest er gin zijn. En voordat er gin was, was er jenever. Hier kunnen wij als Nederlanders ons bijgedragen steentje vinden in het verhaal van de gin-epidemie, al is de vraag hoe trots we daar op moeten zijn. Jenever was een specialiteit van de lage landen en de eerste Engelsen die ermee in aanraking kwamen waren soldaten. Zowel in de tachtigjarige oorlog (1568-1648) als de dertigjarige oorlog (1618-1648) konden Engelse soldaten wel wat moed gebruiken. Hun primaire bron hiervan werd jenever. Voordat een strijd losbarstte, namen de soldaten een flinke slok om zo de nodige 'Dutch courage' op te doen. Het is dus niet verrassend dat veel van deze soldaten terugkeerden met een lust voor jenever. Brouwers in Londen begonnen te experimenteren met jeneverbessen en al snel verbasterde de hollandse jenever tot gin.

Maar er was nog een andere factor nodig om gin echt aan te doen slaan bij de bevolking van Londen. Deze factor kwam toen de Londense bevolking ontplofte. Tussen 1632 en 1750 verdubbelde de bevolking van de Engelse hoofdstad. Het grootste deel van de nieuwe bevolking bestond uit arbeiders, aangetrokken door de nieuwe banen die de nieuwe industrie bood. Voor veel mensen werd Londen een teleurstelling. Van een klein dorpje waar ze iedereen kenden, verhuisden ze naar een massale, anonieme stad. Velen vervielen in armoede en moesten in ziekelijke omstandigheden leven. Ziekte, depressie en zelfmoord waren alom. Deze mensen hadden een uitweg nodig, en vonden die in gin.

Het enige dat nog harder groeide dan de bevolking van Londen, was de productie en consumptie van gin. In 1690 werd er in heel Engeland ongeveer 2,3 miljoen liter gin per jaar geproduceerd, in 1733 produceerde Londen alleen al ongeveer 50 miljoen liter. In 1730 werd op minstens zeventuizend plekken in Londen gin verkocht.

Dat komt neer op een ginwinkel per 85 bewoners. Er werd niet alleen veel gin gemaakt, maar ook heel veel gedronken. De gemiddelde Londenaar consumeerde per jaar 63 liter gin. Om dat in context te plaatsen: vandaag de dag drinken Britten gemiddeld 0,55 liter gin per jaar. Het gevolg? Heel veel mensen waren dronken. Volgens een schatting van Lesley Jacob Solmonson was op elk willekeurig moment één op de vier Londenaren dronken.

Deze waanzin leverde de bourgeoisie in Londen kopzorgen. Er moest wat gedaan worden aan de massale ginverslaving van het gepeupel in de arbeiderswijken. Dat mensen midden op de dag dood neervielen door alcoholvergiftiging deed er voor de bourgeoisie niet echt toe. Voor elke arbeider die het begaf stonden er twee klaar om zijn plek in te nemen. De constante beschonkenheid van arbeiders kwam de productie echter niet bepaald ten goede, en daar was men wel gevoelig voor.

En dus begonnen de fabriekseigenaren en landadel van Londen hun significante politieke invloed te gebruiken om gin een halt toe te roepen. De arbeiders lieten hun gin echter niet zomaar van zich afpakken. Toen in 1736 een anti-ginwet werd ingevoerd, vulden de straten zich met boze mensen en bedekten stokers hun ginwinkels met zwarte doeken. Het vooruitzicht van een leven zonder gin dompelde Londenaren in een staat van rouw en dus ging men over tot illegale praktijken om de dorst toch te lessen. De meest creatieve van deze praktijken was misschien wel *Old Tom Gin*. Een bord met een kat werd in het raam van de ginwinkel geplaatst, klanten die gin wilden fluisterden 'puss' en na het antwoord, 'mew', hield men zijn of haar beker omhoog en werd de gin uitgegoten. Zo werd men toch nog kats bezopen.

Dit waanzinnige verhaal plaatst het drinkgedrag van ons studenten misschien wel in een relatief positief daglicht. Wil je meer weten over de gin-epidemie en wat voor dronken avonturen andere volken in andere tijden beleefden? Lees dan eens het fantastische boek *A short history of drunkenness* van Mark Forsyth.

De weg naar Buchenwald

Door Gijs Toussaint

Als Martin de buschauffeur langzaam de bosweg indraait, wordt het stil. Grappen verstommen, boeken gaan dicht, Jelle moet geen liedje zingen. Dit is de bloedweg, de weg die leidt naar concentratiekamp Buchenwald. Voor 50.000 mensen was het de laatste weg die zij ooit afgingen. Deze duistere realiteit zorgt voor een bedrukte sfeer in de bus. Deze sfeer wordt nog maar eens versterkt door het landschap. Links en rechts rijzen rijen hoge beuken op. In hun schaduw is de weg grauw, de lucht is grijs. Het lijkt alsof de zon nooit schijnt op dit gure landschap. Een landschap dat getuige was van zoveel onnoemelijk kwaad, maar nog altijd zwijgt.

Aan het eind gekomen van deze schuldige weg bereiken we het kamp. Weggedoken in kragen en mutsen tegen de koude wind wachten we op het begin van onze rondleiding. Deze begint met een film waarin de verschrikkingen van Buchenwald er nog maar eens goed worden ingestampt. Daarna staat onze rondleider voor ons klaar. In de eerste fase van de rondleiding zijn we vooral nog geïnteresseerd en nieuwsgierig. Westellen en beantwoorden wat vragen, erkan zelfs nog een lach af. Dan staan we voor de toegangspoort. 'Jedem das seine'. Achter deze lugubere spreuk wacht een verhaal waar niemand van ons helemaal klaar voor was.

Slechts een dag eerder slenteren we nog onbekommerd door Weimar, de stad slechts acht kilometer van Buchenwald. Langzaam lopend verkennen we de geschiedenis van deze fascinerende stad, wachtend op een Goethe-gerelateerde ingeving van Ido de Haan of Jeroen Koch. Weimar is misschien wel de stad met de meeste geschiedenis per vierkante meter. Ondanks haar kleine omvang zit de stad volgepropt met musea, monumenten, cultuur en kunst. Dit is de stad van Goethe, Schiller en Nietzsche, van Bach, Liszt en Strauss. Het is ook de stad waar in 1918 de Weimarrepubliek to stand kwam. En één van de eerste steden waar de nazi's voet aan de grond kregen. Weimar is ook een goudmijn van architectuur. Tussen de overblijfselen van de Weimarer klassiek, gerestaureerd met EU-miljarden, is ook de oorsprong van Bauhaus te vinden.

Terwijl we de straten van Weimar verkennen, op zoek naar bier, is het makkelijk om de duistere kant van deze

stad te vergeten. Er zijn maar een paar plekken in de stad die herinneren aan het nazi-verleden. Zo is er het hotel Elephant. Hitler logeerde hier vaak en het bordes, waar hij veel toespraken gaf, is nog helemaal intact. Maar wie door Weimar loopt, ziet toch vooral de herinneringen aan de goede tijden met als trefpunten het Goethe- en het Schillerhuis en het Goethe-Nationalmuseum. Toch is het maar vijftien minuten rijden naar de plek waar een kwart miljoen mensen werden mishandeld, uitgehongerd, doodgewerkt of systematisch uitgemoord. In zekere zin is de bloedweg een verbinding tussen cultuur en barbarisme, tussen goed en kwaad. Weimar is prachtig, lieflijk, historisch, rijk en aangenaam. Een paradijsje van cultuur, architectuur en muziek. Buchenwald is een plek waarvan je tot het bot verkild terugkomt. Weimar vertegenwoordigt het raadsel Duitsland binnen een straal van 10 kilometer.

Er zijn bibliotheken volgeschreven over Buchenwald. Ik heb best wel wat van die boeken gelezen, en mijn medestudenten waarschijnlijk nog veel meer. Maar dat gaat allemaal het raam uit wanneer we de poort van Buchenwald doorlopen. We hebben de foto's gezien van stapels lijken, de boeken gelezen over wat er in de kampen gebeurde. Toch is er geen boek dat je kan voorbereiden op het onvermogen om Buchenwald te kunnen bevatten.

Met het bezoek aan Buchenwald was de departementsreis nog niet voorbij. Maar terwijl ik de volgende dagen verder slenter door de stad van Goethe, spoken de woorden van het 'Buchenwaldlied', geschreven door gevangenen, zo nu en dan door mijn hoofd:

*Und die Nacht ist kurz, und der Tag ist so lang,
doch ein Lied erklingt, das die Heimat sang:
wir lassen den Mut uns nicht rauben.
Halte Schritt, Kamerad, und verlier nicht den Mut,
denn wir tragen den Willen zum Leben im Blut
und im Herzen, im Herzen den Glauben.*

O Buchenwald, ich kann dich nicht vergessen ...

A Pessimist's Case for Global Crises

By Stuart Duncan

Disclaimer: Those of you who know my writing should by now realise that I tend to write about “heavier” topics. Rest assured, this article is going to lean a bit more on the pessimistic side of life. The virtues of gloom if you will. Optimism is an absurdity, it is a terrible code for living and one shall always end in unhappiness. On the other hand, it is being pessimistic that keeps me so cheerful. So, buckle up and prepare for a dose of realism. If this does not appeal to you stop reading now (although that would be a great pity).

The world is burning, both literally and metaphorically. One place that has felt the heat in particular is Australia. The events of the past few months illustrate this profoundly. Since September 2019 Australia has faced its worst fire season in recent years. The unusually prolonged blazes were fuelled by three years of drought. Scientific experts have attributed the fires to climate change. Aboriginal knowledge blames the overly stringent fire prevention laws. Both sides, however, were unsurprised by the events that have unfolded. Climate change is causing wildfires to burn more frequently and severely around the world, whilst laws have been in place to prevent forest management by the traditional fire-stick burning methods. It is the perfect storm to create the crisis that unfolded and in many ways is still unfolding.

The irony of the situation is that massive corporations, like Shell, have invested in regeneration projects to restore endangered native forests. These are managed along the conventional laws to allow as much growth as possible without Aboriginal management (which now appears to hold some merit). Although the idea of letting nature get on with it appears to be a noble undertaking, it only works when things are going well; but it is fuel for a hellish inferno when drought dries the bush to a tinder. Indeed, this was exactly the consequence of these well-meaning, but misguided intentions. It was only after heavy rains fell in the second week of February 2020 that the firefighters could finally contain the fires. The first time in

nearly six months. In that time the blazes across Australia had raised nearly 12 million acres of bushland, killed 33 people and an estimated one billion native animals died. But there is more to this story than simply fire...

The rain was a welcome relief, but with this blessing also came a curse. Now that the earth was scorched and the trees were skeletons of their former selves, the rain that fell caused floods. Local residents who were trying to rebuild their lives were dumbfounded. The volatile climate had first delivered a drought, then a devastating fire and then a foot of rain from a tropical storm. These events are what scientists call “compound extremes”, as one catastrophe intensifies the next. Warmer temperatures do not just dry out the land. They also heat up the atmosphere, which means clouds hold more moisture for longer periods of time. So, droughts get worse, giving way to fires, then to crushing rains which the land, being too dry, cannot absorb. The result of this multiplier effect is that rebuilding after a disaster becomes far more complicated.

Australia is the global bellwether for climate change effects. What is happening there is a sign for the future prospects of a changing climate. When policy is not adapted to change according to the circumstances, disaster is likely to be compounded. But the problem in Australia is that policy is difficult to change when the government and its Prime Ministers are constantly changing as well. Australia has faced an unprecedented turnover in Prime Ministers over the past decade with six changes to the head of state. The current Prime Minister, Scott Morrison (Sco Mo), came into office in August 2018. With this he brought new (or old) ideas of what should be done to mitigate the situation. The problem, however, is that “Sco Mo” is notoriously indecisive, particularly on matters of climate change. Many Australians in disaster zones complain that their government, after dismissing climate change for years, has yet to outline recovery plans that are clear and that take future threats into account.

Of course, the one future threat that nobody was prepared for is COVID-19. What are we to make of the families and communities in Australia who have faced a drought, a hellish inferno, floods and now a global pandemic? With the growing uncertainty in the region, charities have seen their volunteer numbers dry up. Panic buying has caused shortages for those most at need and the very charities set up to help these people are now running dangerously low on supplies. The crisis there is unprecedented. The challenge now is that the vulnerable groups in Australia have been vulnerable for some time. As governments ramp up their health advice and businesses cut back, more people will be dependent on the charities that are under strain already from months of crises. It is a vicious cycle.

However, despite all this doom and gloom and multiplier effects leading to exponential crises, there is some pragmatic realism that offers some hope. For one thing people are appreciating what “exponential” means: it is not just fast, but really fast. This is displayed through the daily cases of confirmed COVID-19 cases. We now know to flatten the curve to mitigate the crisis. It is an idea that everyone can understand and get behind. But what about that other curve we should be trying to flatten? The trend that was on everyone’s lips last year was the “climate crisis” – so much so, it became the Oxford Dictionary word of the year 2019. What about flattening that curve to prevent the rise in global temperature? It would seem to me that now is as good a time as ever to really rethink the path society is following. In just a matter of weeks the canals

in Venice cleared up as human activity ceased. Cerulean skies and clean air drifted over major Chinese cities like Beijing for the first time in a long time. All this happened in a relatively short period. As the capitalist model has revealed its weaknesses in dealing with global crises, it is time we address these, or move on to more sustainable models. According to International Energy Agency chief Faith Bristol, now is the perfect time to do it. The current situation in all its misery may be the wake up we needed. As governments prepare to revive economies in the future months, they should create “sustainable stimulus packages” that focus on investing in clean energy technologies and accelerate the transition away from fossil fuels.

If we have anything less than the urgent action that we saw across the world in reaction to the COVID-19 pandemic, when it comes to the bigger picture of climate crises, then we will be left with Sir Humphrey’s approach in “Yes Minister.” Stage 1: We say nothing is going to happen. Stage 2: We say something is going to happen, but we should do nothing about it. Stage 3: We say we should do something about it, but there is nothing we can do. Stage 4: We say maybe there was something we could have done but it is too late now. We have the opportunity to really make the best of this situation. It would be madness to think that the system (capitalism) that has led us to this series of catastrophes will be the same solution to solving them. It simply does not make sense.

Democraten in dubio

Op 3 november aanstaande zal het Amerikaanse volk voor de 59e keer zijn president kiezen. Al maanden is duidelijk dat Donald Trump de kandidaat zal zijn voor de Republikeinse Partij. Hij is al lang een breed klaar met zijn verkiezingsprogramma en zijn welbekende *rallies* zijn vuriger dan ooit. Tegelijkertijd is de Democratische Partij nog lang niet zo ver. Het is inmiddels duidelijk dat Joe Biden de kandidaat voor de Democraten wordt, maar van eenheid binnen de partij is nog lang geen sprake.

De voorverkiezingen voor de Democraten begonnen veelbelovend. Het kandidatenveld bestond uit welgeteld 29 zeer diverse mannen en vrouwen, jong en oud en van verschillende afkomsten. Alom werd deze diversiteit geprezen. Hoewel er onderling een hoop verschillen waren, was er een duidelijke rode draad te herkennen in de verkiezingsboodschappen: we moeten Trump verslaan. Binnen de Democratische Partij heerste dan ook de hoop dat dit diverse aanbod aan presidentskandidaten de Amerikaanse kiezer zou overtuigen. Na een Democratische overwinning zou er een frisse wind gaan waaien door het Witte Huis, waar het *establishment* zich stevig zou hebben gevestigd. Dit was begin 2019. Eén jaar later waren er nog maar twee serieuze kandidaten over die zich op 3 november namens de Democratische Partij verkiesbaar wilden stellen: Joe Biden en Bernie Sanders. Twee blanke mannen, beide bijna 80 jaar oud en al jarenlang vaste klanten in de Amerikaanse politiek. Van het hoopvolle begin, met veel jonge, vrouwelijke en Afro-Amerikaanse kandidaten, is niet veel meer over. Integendeel zelfs, de rollen zijn inmiddels omgedraaid. Beide heren zijn ouder dan Trump en verkeren al aanzienlijk langer in de top van de Amerikaanse politiek. Zowel Sanders als Biden wil de Amerikaanse politiek veranderen, maar een stem vóór hen is geenszins een stem tégen de heersende cultuur van blanke mannen in het Witte Huis.

Maar wat is dan wél de stem van de Democratische Partij? Daar zijn ze zelf ook nog niet uit. Sanders vertegenwoordigt de progressief linkse flank van de partij. Hij wilt een hoop veranderen in het Witte Huis. Vier jaar Trump heeft wat hem betreft weinig goeds gebracht en wil hier keihard mee breken. Milieu, wapenwetgeving, zorgverzekeringen

en sociale problemen zijn hoofdpunten in zijn campagne. Met deze boodschap trekt hij veel jonge kiezers aan, die hopen op een andere wereld. Biden wordt meer omschreven als een gematigd Democraat, alhoewel hij zelf zegt dat hij het meest progressieve verkiezingsprogramma heeft. Toch is hij wat betreft zorgverzekering, defensie en politieke hervormingen, punten die ook bij Republikeinen hoog op de agenda staan, een stuk terughoudender dan Sanders. Volgens Biden is de koers van Sanders te radicaal. Hij vreest dat dit veel gematigde Democraten afschrikt, met een mogelijke herverkiezing van Trump tot gevolg.

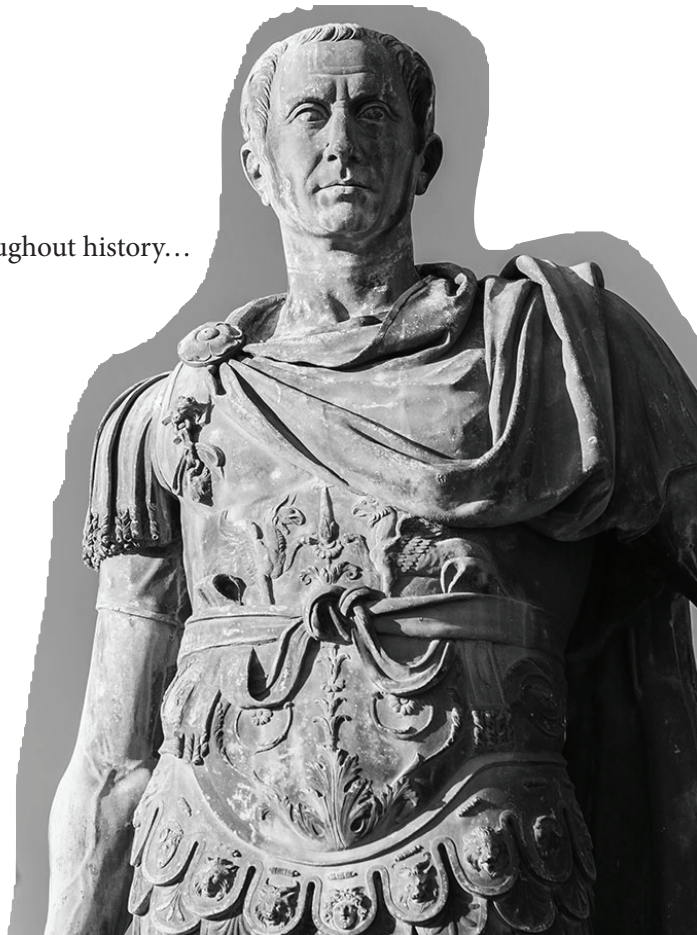
De afkeer van Trump is misschien wel het enige waar de Democraten het over eens zijn, maar de realiteit laat zien dat dit nog helemaal niet zo vanzelfsprekend is. Biden ligt in de voorverkiezingen aan kop, waardoor Sanders zich inmiddels heeft teruggetrokken. Het is echter nog maar de vraag of de supporters van Sanders zich nu achter Biden zullen scharen. Beiden beweren ze dé man te zijn die Trump uit het zadel moet werpen. Zolang de Democratische Partij echter nog intern zo verdeeld is, is Trump de lachende derde. Hij hoeft zich niet te ontfermen over de voorverkiezingen, die bij de Republikeinse Partij dit jaar slechts formaliteit zijn. Daardoor kan hij zich volledig richten op de presidentsverkiezingen in november. De campagne teams staan klaar en de partij staat achter hem. Waar Biden en Sanders vooral bezig zijn om de Democratische kiezer van hun eigen gelijk te overtuigen, kan Trump zijn aandacht volledig vestigen op de zogenaamde *swing states*. Dit zijn staten waar de Democraten en de Republikeinen elkaar niet veel ontlopen. Een paar duizend stemmen kan hier soms de doorslag geven, waardoor deze staten van cruciaal belang zijn voor de presidentsverkiezingen in november.

Al vanaf het moment dat Donald Trump werd verkozen tot president van de Verenigde Staten, willen de Democraten maar één ding: hem zo snel mogelijk daar weer weg krijgen. De nieuwe verkiezingen zullen alleen al over zes maanden plaatsvinden. Waar Trump al gelijk na zijn inauguratie in 2017 liet weten ook voor een tweede termijn te gaan, is de Democratische Partij vooral nog bezig haar eigen partij op één lijn te krijgen.

Last thoughts

By Max Yvo van Meer

Gods, I hate these meetings, they just go on and on and on...
I wish something exciting would happen, just once.
I mean, my previous gig was a bit too exciting but it's better than meeting with all these old bastards.
Bunch of spineless worms...
Hang on...
Is he making a sandwich?
I mean, he has a knife...
Hell, a lot of people are making their lunch during this meeting.
Can't really blame them, who wants to listen to Cicero all day?
Wait...
Why is everyone getting up?
Did I miss the end?
I should probably clap as well.
SWEET JUPITER!
Did he just stab me!?
You senile bugger! You stabbed me!
Ow! Right in the back!
Why would anyone want to stab me?
I mean, okay, Gaul was a bit messy...
And I might've killed a lot of their friends...
And taken their cash...
And I guess some of these people did like Pompey Magnus...
And maybe the dictator for life thing might be taken as a king thing...
By Apollo, how many of them are there?
I wish they'd stand still for just a second...
Maybe if I count the cuts...
16...17...18...
Well clearly, not everyone is doing their part...there's sixty of them!
Ow! Right in the neck!
Wait...
Hang on...
Is that Brutus!
Brutus, you little shit!
This is it...how am I getting out of this?
Oh gods, I'm not!
Quick, say something profound...something they'll remember throughout history...
"Et tu, Brutus?"
That'll do.

INFERNO UNIVERSITARIO

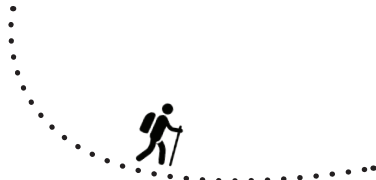
Rutger Loof gidst je door de studentenhel

De Florentijnse dichter

Dante Alighieri beschrijft in *De goddelijke komedie* hoe volgens hem de hel, ook wel het Inferno, er voor een middeleeuwse christen uit zou moeten zien. Ongeveer zevenhonderd jaar na dato neem ik je mee op een eersteklas tour door de door mij gefantaseerde studentenhel. In dit onderaardse domein ben ik almachtig en straf ik mijn medestudenten op waarde van hun desbetreffende zondes. Misschien ken jij iemand die je graag naar één van mijn negen cirkels zou verbannen. Of misschien herken je jezelf wel in het type persoon dat ik hier straks beschrijf? Voor ieder wat wils! Dus betaal een cent aan de schipper van de doden, dan mag je overvaren naar het Inferno Universitario.

Cirkel 1: Limbo

We beginnen bij het Limbo. Hier dwalen de zielen rond die überhaupt nooit hebben gekozen voor het universiteitsleven, zij het omdat ze niet kwalificeerden of omdat het ze niet aanstond. Arme mensen. Al hebben Steve Jobs, Bill Gates en Mark Zuckerberg de universiteit ook nooit afgemaakt, dus zo slecht is het eigenlijk niet.

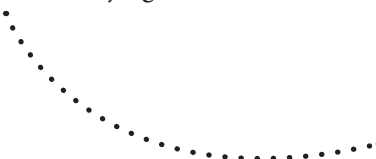
Cirkel 2: Luidruchtigheid

In deze cirkel plaats ik mensen die woorden als 'stilte' en 'zachtjes' niet kennen. Deze herrieschoppers zitten urenlang aan de telefoon hun levensproblemen zo luid te verkondigen dat iedereen kan meegenieten, ook als je in een stiltecoupé of universiteitsbibliotheek zit of in hetzelfde huis woont. Deze mensen hebben de neiging de muziek uit hun speakers op standje 'asociaal hard' te zetten, terwijl jij druk bezig bent met studeren. Ze houden geen rekening met de dunne muren en vloeren, wat nog evidenter wordt als zij een bedpartner hebben voor de nacht.

Cirkel 3: Vraatzucht

Deze personen eten hele zakken chips leeg en laten die onder de bank achter. Ze trekken een adje de koffiekkan voordat jij ook maar één druppel koffie hebt kunnen drinken. Ook worden lege pakken en flessen gewoon weer teruggezet in de koelkast. Deze mensen geven zich nooit op om te koken en profiteren van andermans culinaire kunsten. Ook scheppen ze vaak ongepast grote hoeveelheden op één bord tijdens een buffet. Tevens bieden ze nooit aan om een rondje te betalen in de kroeg en als jij ze dan een tikkie stuurt krijg je die pas veel te laat terugbetaald.

Voor straf leven zij voor eeuwig van de extra goedkope supermarktnoedels van vijftig cent.

Deze mensen moeten voor altijd luisteren naar *The Sound of Silence* op repeat, want wraak is een gerecht dat het best ironisch geserveerd wordt.

Cirkel 4: Slonzigheid

Hier straf ik de sloddervossen bij wie hun kamer eruitziet alsof er een orkaan doorheen is gewaaid. Als dat bij hun eigen kamers bleef, was het niet zo'n probleem geweest. Maar helaas breidt de rommel zich ook vaak uit naar de badkamer, huiskamer en keuken. Deze mensen doen nooit de vaat, halen hun haar niet om de zoveel tijd uit het doucheputje en trekken het toilet niet netjes door. Vervolgens zijn ze in de rotzooi ook vaak hun eigen spullen kwijt en lenen ze - gevraagd of ongevraagd - jouw spullen. En dan maar hopen dat je die ook weer netjes terugkrijgt...

Bij deze mensen komt iedere dag om 07:00 uur stipt Rob Geus even langs om te kijken of ze dit keer wel hun spullen keurig hebben opgeruimd. En oh wee als het niet zo is!

Cirkel 5: Luiheid

Het is een algemeen geaccepteerd feit dat je op de universiteit relatief veel moet lezen, schrijven en studeren. Over de hoeveelheid en gerelateerde stress kan worden gediscussieerd maar met niks doen kom je er niet. Toch heeft niet iedere student dit concept begrepen en klagen zij dan ook vaak hardop over de studiedruk, ook al moeten ze maar één pagina aan tekst lezen.

Studeren voor je studie? Onvoorstelbaar! Het zijn de types die bij een groepsproject zelf geen poot uitsteken maar wel verwachten dat de rest van de groep voor een voldoende zorgt.

Deze mensen worden, elke keer als zij niet meewerken aan een opdracht of iets ver na de deadline inleveren, geëlektrocuteerd met een stroomhalsband op afstand door Maarten Prak. Een beetje discipline kan geen kwaad.

Cirkel 7: Bezetting

Hier straf ik de mensen die een felbegeerd plekje in de UB bezet houden met hun spullen om vervolgens buiten een reis te beginnen naar Verwegistan die drie uur duurt. Vervolgens zwerf je een uur door het hele gebouw op zoek naar een zitplaats terwijl je langs hele rijen lege stoelen met jassen erover loopt. Ik erger me hier mateloos aan terwijl mijn deadlines en noodzakelijk studeerwerk op zich laten wachten. Als je een plekje in de UB hebt dan gebruik je hem, bij Toutatis!

Voor straf hebben deze mensen de rest van hun leven geen plek meer in de trein, want dat maakt het forenzen met de NS extra ondragelijk.

Cirkel 9: Verraad

Wat versta je onder verraad? Nou, de trouwe vrienden die aan het eind van de middelbare school bij hoog en laag zweren dat ze je ook na de zomer zullen opzoeken. Vervolgens hebben zij nooit meer de tijd en zien jou simpelweg niet meer zitten. Als je ze dan op straat tegenkomt keuren ze je geen blik waardig en dat doet diep van binnen heel veel pijn. Maar erger dan dit verraad is het hoogste verraad dat een student kan plegen. Erger dan dit wordt het niet, namelijk: het pesten van de docent! Waarom zou je dat ooit doen?! Het zijn vaak hardwerkende en lieve mensen die het beste met je voor hebben. Graag sturen ze jou met een goed diploma de wijde wereld in. Maar toch voel je de neiging om deze engelen het leven zuur te maken.

Deze mensen zullen voor altijd verdrinken in de geldkluis van de universiteit terwijl Leen Dorsman van bovenaf grijnzend toekijkt.

Cirkel 6: Verwaandheid

In deze cirkel straf ik de mensen die compleet het tegenovergestelde zijn van de cirkel hiervoor. Deze mensen doen juist nèt te veel hun best. Het zijn van die pretentieuze types die denken dat ze fortuin en glorie behalen door altijd de betweter uit te hangen. Vaak doen deze personen twee studies tegelijk en scheppen ze vervolgens op over de lucratieve baan die ze daar later mee zullen krijgen. Tevens pretenderen deze figuren niet te hebben geleerd voor een tentamen en halen dan alsnog een negen. Ja ja, maak dat de kat maar wijs. De punctualiteit die sommige mensen hier vertonen kan ook terugkomen in het type persoon dat gaat zeuren dat jij niet na één avond zijn of haar tikkie van zeventig cent meteen terugbetaalt.

Hun straf is om te arriveren bij het middeleeuwen tentamen terwijl zij hebben geleerd voor een tentamen vroegmoderne tijd.

Cirkel 8: Fraude

De fraudeurs bestaan uit studenten die hele papers simpelweg kopiëren, hun naam erop plakken en zo pontificaal inleveren. De waarschuwing voor plagiaat aan het begin van iedere cursus is speciaal bedoeld voor deze mensen. Dit kan via het koloniseren van Wikipedia of andere algemene bronnen van informatie die gemakkelijk op het internet te verkrijgen zijn. Soms vragen deze mensen echter aan jou of ze het paper dat jij net met bloed, zweet en tranen hebt geschreven, eventjes mogen 'lenen'. Vervolgens krijg jij het aan de stok met de docent (is mij meermaals overkomen) omdat jullie papers verdacht veel op elkaar lijken.

Voor straf wordt ieder woord dat deze mensen ooit hebben geplagieerd letterlijk in hun eigen huid gekerfd met een onzichtbaar mes, net als in Harry Potter. Je moet jatten van de beste.

De moraal van dit verhaal, evenals het epos van Dante, is om je gewoon beschaafd te gedragen, ook als student. Want anders drijf je de mensen om je heen tot letterlijke waanzin!

Een waanzinnige warboel

Door Maud Roelse

Het is zondagavond, een uurtje of tien, en je doet de voordeur van je Utrechtse optrekje open. Je bent een weekendje bij je ouders geweest en staat nu met frisse tegenzin op de drempel van de nieuwe week. Je stapt de woonkamer binnen, want jullie huis is niet gezegend met een gang of hal, en ziet dat de kamerindeling volledig is omgegooid. De hele bende is gedraaid en door elkaar gehusseld. Waar eerst een bank stond, staat nu een tv en de keukentafel staat in een andere richting. Het verbaast je niks, zo gaat het wel vaker. Zoals een poosje terug, toen het doen van de afwas veranderde in het wegtikken van meerdere flessen wijn met wat huisgenoten, een middernachtelijke filmsessie en het vrijlaten van de huisspin, Freek. Freek leefde al geruime tijd in een plastic koektrommel en nu was het tijd om hem de wijde wereld te laten verkennen. Of wat recenter, toen het vieren van de verjaardag van een huisgenoot de perfecte aanleiding bleek om een metalen stellingkast in elkaar te zetten. Als huis zijn we net puppy's die niet langer dan tien minuten ergens onze aandacht bij kunnen houden. Een huisvergadering voor een huisfeest dat er nooit kwam, veranderde in een huisschoonmaak, een toevallige ontmoeting in de gang leidde tot een woonkamerverbouwing, die uitmondde in het ontdooien van de vriezer en het slopen van een tafel.

Freek leefde al geruime tijd in een plastic koektrommel en nu was het tijd om hem de wijde wereld te laten verkennen.

Als je je door de woonkamer een weg baant naar je kamer zie je verschillende objecten die je nog nooit eerder hebt gezien. Een aantal heeft de vorm van het mannelijk geslachtsdeel, maar je ziet ook nieuwe vlaggetjes aan het plafond, een foto van mensen die je niet kent op de afzuigkap en als kers op de taart een neponderbeen met veel bloed, gemaakt van schuimachtig spul. Als je gedurende de week aan verschillende huisgenoten vraagt van wie de spullen zijn en hoe ze hier gekomen zijn, weet niemand je het te vertellen. De woorden 'volgens mij' en 'ik denk' vallen vaak. Je ziet echter ook spullen die je aangenaam bekend voorkomen. Zoals het kleine koekenpannetje waarin die ene huisgenoot elke dag zijn eitjes bakt. Het staat vertrouwd op zijn vaste pitje vet te wezen. Of de afwas van die andere huisgenoot, die altijd op de vriezer staat. Het postvakje ligt weer propvol reclame en andere ongein die niemand wil en dus laat liggen, de deurtjes van verschillende kastjes staan open, de tafel ligt vol kruimels: je bent weer thuis.

Lieve lezer, misschien komt je het voornoemde bekend voor, misschien niet. Elk huis heeft wel zijn gekke dingen,

waarvan de bewoners vinden dat het hun zo ontzettend uniek maakt. De capriolen belanden in kameradvertenties en onderschriften van instagramfoto's. Wat zijn we toch lekker gek met z'n allen. Ik denk dat het neerkomt op wonen met huisgenoten, dat in de kern een beetje gek is. Je woont vaak met mensen die je eerst helemaal niet kende, die andere ritmes en gewoontes hebben. Daardoor lopen levens als een vrolijke warboel door elkaar. Je bed uit rollen om twee uur is niet gek, om middernacht koken evenmin. Een avond *Totally Spies!* kijken is geen karig tijdverdrijf, maar een geslaagde huisavond. Iedereen is gewoon lekker zichzelf, niet lekker gek.

Een avond *Totally Spies!* kijken is geen karig tijdverdrijf, maar een geslaagde huisavond.

Nog even over het fenomeen 'spullen die van niemand zijn', dat wat mij betreft wel 'lekker gek' is. Ik weet niet of dit iets is waar meer huizen mee kampen, maar in ons stulpje is het veelvoorkomend. Opeens hadden we vier stofzuigers, opeens stond onze tafel met weesdrank een stukje voller, opeens bleek dat onze vriezer voor negentig procent gevuld was met spullen waarvan niemand claimde eigenaar te zijn. Niemand lijkt onze prominentste huisgenoot te zijn. De afwas op het aanrecht is van niemand, niemand heeft de fijne spatel gebruikt, niemand weet waar de bezem is. Wonen met huisgenoten is eigenlijk elke dag mysteries oplossen en altijd vragen stellen. Als een ware Sherlock Holmes baan je je een weg door het studentenleven. Alleen dan zonder Dr. Watson die je soms een beetje bijstuurt.

De coronacrisis in ons nuchtere kikkerlandje

Door Lennart van der Ree

De Diesweek was nog maar net achter de rug toen het noodlot toesloeg. Lange tijd hadden we met zijn allen lacherig gedaan over het coronavirus en hoewel er op het moment dat ik dit schrijf nog steeds grapjes worden gemaakt, is het gevaar van dit virus eindelijk tot velen doorgedrongen. De reacties hierop waren gemengd. In deze absurde situatie zien we namelijk veel tegenpolen. Zo zie ik verbroedering en achterdocht. Ik zie de normaal zo nuchtere Nederlander met een winkelwagen vol wc-papier bij de kassa staan. Ik zie een goede vriendin met een flesje antibacteriële gel rondlopen, in de hoop dat het coronavirus – met de nadruk op virus – hier het onderspit aan zal delven. In dit artikel dat ik vanuit het comfort van mijn thuisquarantaine schrijf zal ik enkele persoonlijke ervaringen uitlichten.

Ik was veranderd in een wandelende mascotte van het coronavirus.

Ik heb de Diesweek van de UHSK maar net overleefd. Elke avond heb ik lang doorgefeest en elke ochtend was het lastiger om uit bed te komen. Donderdagnacht was dan het kroonjuweel van de hele week aangebroken: het gala. Met meer dan honderd man – dat mocht toen nog – vierden wij die nacht de verjaardag van de vereniging. Het bier vloeiende rijkelijk en zoals dat een goed gala betaamt was iedereen al vrij snel ladderzat. De volgende dag werd ik dan ook met een vervelende kater wakker. Na een enorm succesvolle, maar vrij rustige brakke activiteit van de Accie leek het dan een logische stap die avond vroeg onder de wol te kruipen. Niets was minder waar. Samen met mijn huis ging ik die nacht naar een festival in Amsterdam waar we door hebben gefeest tot in de vroege uurtjes. Het had dus geen verrassing voor me moeten zijn dat ik die zaterdag niet in topconditie was. Een verkoudheid had me te pakken gekregen. Tegelijkertijd begon de ernst van het coronavirus tot veel mensen door te dringen. Toen ik de week erna verkouden door de Albert Heijn liep, kreeg ik dan ook enorm argwanende blikken. Ik was veranderd in een wandelende mascotte van het coronavirus. Hoewel ik daar zeker niet hoestend en proestend rondliep en slechts zo nu en dan mijn neus ophaalde, werd ik gemeded. Dit was het begin van mijn quarantaine.

Huistaken werden opeens leuke activiteiten.

In diezelfde week riep Mark Rutte het land op zoveel mogelijk thuis te blijven en zowel de universiteit als de vereniging sloten hun deuren. De tijd voor social distancing was aangebroken. Als een geluk bij een ongeluk waren mijn huisgenoten ook ziek geweest na het festival en kon ik, aangezien we hoogstwaarschijnlijk allemaal hetzelfde hadden, nog wel met hun optrekken zonder me zorgen te maken hen aan te steken. We waren bezig onze eigen groepsimmunitet op te bouwen. Tevens was ik ook in de laatste twee weken van mijn scriptie aanbeland, dus daar ging ook veel tijd in zitten. Kortom, mijn leven veranderde niet drastisch. In de loop van de tijd begon ik de verschillen toch te merken, al was het alleen al aan het gedrag van mijn huisgenoten. Opeens was elke avond een huisavond, iets wat nog nooit eerder was voorgekomen, zelfs niet in de zomer. Ook werden huistaken opeens leuke activiteiten: vandaag nog hebben mijn huisgenoten de tuin, die sinds de zomer in een ware stortplaats was veranderd, met bijzonder veel plezier opgeruimd. Ondertussen zat ik boven mijn scriptie te schrijven en ik had nooit verwacht dat ik zo jaloers kon zijn op het opruimen van een tuin.

Maar goed, ik heb ook zo mijn eigen pleziertjes. Deze middag nog zat ik tevreden in mijn vensterbank aan mijn scriptie te werken toen ik me opeens geïnspireerd voelde door de Italiaanse balkonconcerten. In een poging de talloze joggers die de laatste dagen onder mijn raam voorbij renden een hart onder de riem te steken, pakte in mijn bluetoothspeaker erbij en begon ik een afspeellijst met allerlei *golden oldies* af te spelen. De reacties waren over het algemeen positief – helaas bleef de spontane staande ovatie die ik had verwacht uit, maar een glimlach zo nu en dan kon er wel vanaf – totdat de deur van mijn buurvrouw openging. ‘Mag de muziek wat zachter alsjeblieft?’ kreeg ik te horen. Gerustgesteld deed ik het volume omlaag. Uiteindelijk blijft Nederland toch altijd zo lekker normaal.

De grens tussen gelovig en gek

Door Mariëtte Peutz

Religie is controversieel. We hebben elkaar er eeuwenlang over uitgemeord. Waar we in geloven definieert ons, het vormt hoe we naar de wereld kijken. Maar hoe weten we of wat we geloven ook echt waar is? Vaker dan we verwachten verkeren mensen namelijk in een waan: ze geloven iets wat niet klopt met de werkelijkheid. Denk aan mensen die er sterk van overtuigd zijn dat ze worden afgeluisterd door de overheid en daarom hun huis hebben ingewikkeld in aluminiumfolie, of mensen die geloven dat hun lichaam is overgenomen door een parasiet. Het gebeurt niet vaak, maar een waan kan overgedragen worden. Dit heet een *folie à plusieurs*, Frans voor 'gekte van meerderen'. Het gaat hier om mensen die dicht bij elkaar staan die hetzelfde waanbeeld gaan delen. Ze zijn 'knettergek', wat ze denken klopt gewoon niet met de werkelijkheid. Wij, als studenten, weten echter dat die realiteit niet zo simpel ligt. Wat is werkelijkheid?

Vaak weten we dat simpelweg niet. Als we geloven in een hemel en engelen met vleugels, in een hel met een duivel, zijn we dan gek? Waarom maakt het uit om dat te weten?

De DSM-V, het handboek voor psychiaters, zegt van niet. Gelovigen zijn niet gek. Een denkbeeld is namelijk geen waanbeeld als het klopt met wat men in de cultuur of gemeenschap van de desbetreffende persoon gelooft. Als genoeg mensen hetzelfde geloven, dan ben je niet gek. Toch schuurt die definitie instinctief. Er zijn genoeg verhalen van sektes, sektes waarvan wij toch echt vinden dat die mensen knettergek zijn. Neem de sekte *Peoples Temple*, waar men geloofde dat de leider, Jim Jones, goddelijk was, en dat ze met de hele gemeenschap gelukkig in het hiernamaals zouden leven als ze massaal zelfmoord zouden plegen. Dat is waanzin. Toch worden ze hier niet gedefinieerd als gek, ze zijn immers samen.

Hoe zit het met de religies die wij allemaal kennen? Gelovigen zijn overtuigd van veel betwifelbare fenomenen, van water naar wijn, van een god met een menselijk lichaam en het hoofd van een olifant of van zeventig maagden wachtende in het hiernamaals. Zijn zij gek? Ook in het Christendom woekert deze vraag. Theologen, historici, archeologen en andere fanaten werken zich al decennialang in het zweet om te bewijzen dat de Bijbel waar of niet waar is, dat God bestaat of juist niet bestaat. Zo is er bewijs voor het bestaan van Jezus, voor de stad Jericho en voor de Hethieten, een volk dat voorkomt in de Bijbel en voorheen als verzonnen werd beschouwd. De Bijbel wordt echter ook vaak genoeg ontkracht. De archeologie wijst uit dat de Exodus, de tocht van de Joden uit Egypte naar het Heilige Land, niet heeft plaatsgevonden zoals de Bijbel dat vertelt, als deze al heeft plaatsgevonden, wat ook niet bewezen is. Daarnaast is de evolutietheorie ijssterk en onderbouwd door DNA-onderzoek, het Bijbelboek Genesis is simpelweg niet waar. Is iemand die de Bijbel volledig gelooft dan gek? Is hun denkbeeld dan een waanbeeld? Het klopt niet met de werkelijkheid, maar het past binnen de cultuur. Niet officieel psychiatrisch ziek dus, maar het blijft schuren.

Hier moet iets goddelijks meespelen.

Veel mensen – wetenschappers – stappen af van het idee dat de Bijbel volledig waar is, maar ze geloven wel nog in God. Ze proberen dit te onderbouwen met wetenschap en logica. Er zijn talloze boeken met argumenten. De kern draait om dat de wereld te mooi is om waar te zijn. Ze halen een scheiding aan tussen drie werelden: de materiële wereld, de wereld van de wiskunde en het menselijk bewustzijn. Het feit dat alles in het universum zo nauwkeurig de wiskunde volgt heeft iets akeligs, iets mysterieus, constateren ze. Hetzelfde geldt voor het bewustzijn. Zoiets moois en complex kán niet simpelweg uit neuronen en neurotransmitters ontstaan. Hier moet iets goddelijks meespelen. Dit is helaas geen goede wetenschap. We weten het simpelweg niet, dat betekent niet dat we mogen aannemen dat er iets goddelijks achter zit. Veel theologen en historici beargumenteren dat religie is ontstaan om verschijnselen te verklaren waar men geen andere verklaring voor had, zoals bliksem en onweer. Immers weten we wel hoe deze verschijnselen ontstaan. We kunnen geen andere verklaring aannemen bij gebrek aan beter. Zijn deze mensen, die de Bijbel niet letterlijk nemen maar wel geloven in een God, dan gek?

Waarom maakt het uit om die vraag te beantwoorden? Religie is persoonlijk, gek genoemd worden is denigrerend. Waarom? Moet alles wat we geloven waar zijn? Waar of niet waar, religie mag er van mij zijn. Het geeft saamhorigheid, het brengt gemeenschappen samen en het geeft vorm

aan normen en waarden. Ethiek krijgt waardigheid, een goed mens zijn en liefde tonen naar anderen wordt een doel. Dat kan het natuurlijk al op zichzelf zijn, maar religie helpt miljarden mensen om dit tastbaar en reëel te maken. Dit is ook deel van een evolutionaire theorie voor religie, religie is een manier om ervoor te zorgen dat we goed met elkaar omgaan. Dat is gunstig.

Dat is pas waanzin.

Ik kan niet om het geweld heen. Religie is eeuwenlang de basis geweest voor oorlogen, vervolging, moord en pijn. Zelfs nu zijn er talloze terroristische aanslagen onder de vlag van een god. Op basis van religie discrimineren we in het rond. Dat is pas waanzin. Ik ben er echter van overtuigd dat dit geweld niet puur en alleen aan religie, zoals zij in haar kern is, toe te schrijven is. Het is een manier van uiting van kwaad dat op andere manieren ontstond. Zo verdedigden veel sociale wetenschappers en historici de stelling dat religieuze oorlogen vaak economische oorlogen zijn, verhuld in een religieuze jasje. In Nederland debatteren we fel over de de aanslagen van het jihadisme aangehaald. De beste bestrijding van jihadisme is echter het bestuderen van de Koran, blijkt uit oefening. Zo is het hoofd van Boko Haram gederadicaliseerd. Kortom, religie is iets moois, of het nou een groepswaan is of niet.

Veel dingen weten we simpelweg niet. Daar bestaat zelfs een hele filosofietak over. Weten we wel zeker dat proefuitslagen waar zijn als we ze alleen maar met het menselijk oog kunnen waarnemen? Bestaat deze wereld die we waarnemen wel echt? We nemen allerlei dingen aan, het meeste zal vast in strijd zijn met de werkelijkheid. Zijn dit dan wanen? De verhalen in de Bijbel en de Koran kan je niet als waar aannemen. Laten we mensen echter maar laten geloven wat ze willen geloven, ook al lijkt het soms een beetje gek.

Potentiële wetenschappers gone wrong

Door Steven de Boer

Wat moeten we vinden van *flat earthers*? Je weet wel, die mensen die denken dat de aarde zo plat is als een dubbeltje, dat ijsmuren ervoor moeten zorgen dat we niet van de rand tuimelen en dat vliegtuigen in een kaarsrechte lijn vliegen. Het geloof in de platte aarde is er een waarbij ons eerste instinct is om de aanhangers te ridiculiseren, voor gek te verklaren en niet meer serieus te nemen. *Flat earthers* worden geassocieerd met internetmemes en filmpjes, ze bieden entertainment voor velen. Maar is het wel terecht om deze mensen op zo'n manier te benaderen?

Wat in ieder geval zeker is, is dat *flat earthers* zichzelf behoorlijk serieus nemen. Hun missie is niet om *views* of *likes* op internet te scoren, maar om een paradigmaverandering in gang te zetten. Zij zien zichzelf als de dappere strijders die het gevecht aangaan tegen de valse dogma's van de wetenschap om de mensheid te bevrijden van de leugens die haar eeuwenlang zijn voorgehouden. 'Kijk maar, mensen, als je in de verte kijkt zie je de contouren van die stad daar. Dat komt omdat de aarde plat is. Bij een bolle aarde had er een heuvel tussen gezeten.' Je moet het even doorhebben, maar dan kun je het niet anders meer zien. Voor *flat earthers* is het alsof ze anderen van iets vanzelfsprekends moeten overtuigen. Vanuit hun perspectief zijn wij de onwetenden.

Flat earthers hebben in de basis niets dan goede bedoelingen. Ze willen onze aardbol een stukje verder helpen door aan te tonen dat... tja... het eigenlijk helemaal geen aardbol is. Het zijn koppige, eigenwijze mensen, met een vleugje recalcitrantie. Ze laten zich simpelweg door niemand vertellen wat de waarheid is en vertrouwen alleen op hun eigen zintuigen. Met die zintuigen kun je overigens ook prima waarnemen dat

de aarde niet plat is, maar het gaat hier om het principe: niet alles zomaar aannemen. Dit is een waardevolle les. In een tijd waarin veel mensen alles klakkeloos van de media overnemen, zou je kunnen stellen dat *flat earthers* met hun scepticisme een streepje voor hebben.

De argumenten en methoden van *flat earthers* zijn nou niet bijster wetenschappelijk of geloofwaardig. Laat dit de *flat earthers* zelf echter niet weten. De mate waarin zij in hun methoden en eigen gelijk geloven is niet anders dan bewonderenswaardig te noemen. Als de conclusie – de aarde is plat – immers al vaststaat, is het bewijzen daarvan nog slechts een formaliteit. *Flat earthers* zijn dan ook niet van de wijs gebracht als een van hun tests een totaal onverwacht resultaat laat zien. Er is gewoon iets misgegaan in de methode, of er was een onvoorziene externe invloed die het resultaat heeft beïnvloed. En dan proberen ze het gewoon nog een keer. Hoewel hun hypothese nergens op slaat, is dit doorzettingsvermogen alleen maar te prijzen.

Ik hoop dat ik met dit korte betoog enigszins heb kunnen aantonen dat we *flat earthers* niet te snel moeten uitlachen. Ik begrijp dat de premisse 'de aarde is plat' nogal op de lachspieren werkt, maar het is belangrijk om je te beseffen dat de aanhangers van dit geloof het erg serieus nemen. Ze proberen met hun scepticisme en koppigheid hun medemens het licht te laten zien. In die zin is het heel waar wat een natuurkundige in de Netflix-documentaire *Behind the Curve* zegt: 'Een *flatearther* moet niet worden geminacht. Je moet 'm zien als iemand die een wetenschapper had kunnen zijn. Die door de mazen is geglipt.' Met een beetje sturing en een andere hypothese zijn *flat earthers* misschien wel de mensen die de wetenschap verder kunnen helpen.

Mark Sargent,
prominente *flat*
earther

Harry's geheim: waarom het waanzinnige Business Class nog steeds bestaat

Door Huub Mol

22. Ja, echt 22. Het waanzinnige aantal jaren dat Harry Mens zijn talkshow *Business Class* overeind houdt. Daarmee troeft hij kanonnen als Mathijs van Nieuwkerk, die inmiddels gestopt is met het iconische *De Wereld Draait Door*, af. En dat terwijl de kijkcijfers verbleken bij andere talkshows. Harry's geheim? Nee, het zijn niet de kijkcijfers. Het is geld! Hoe zit dit in elkaar en wat voor gevolgen heeft het? Een korte analyse van de man die in deze editie niet mag ontbreken.

Harry Mens is een ondernemer uit Lisse. Vooral binnen de makelaarswereld vulde hij zijn zakken. In 1998 richtte hij *Business Class* op, met de bedoeling kleine ondernemingen op weg te helpen. Ondernemingen leggen dan een flink bedrag op tafel, in ruil voor een vooropgezet interview waarin ze hun bedrijven kunnen promoten. Een win-winsituatie. Harry vult zijn zakken en kan relaxed achterover hangen, de ondernemers krijgen hun gewenste aandacht. Na 22 jaar hetzelfde concept heeft dat de nodige gevolgen.

Ten eerste is Harry schatrijk geworden. Zijn talkshow wordt gesponsord door Jan en alleman binnen de ondernemerswereld en bedrijven schuiven graag aan, gezien een groot deel van deze wereld watertandend meekijkt. Harry kan qua bedragen vragen wat hij wil, ondernemers komen toch wel langs. Als je zo'n vijftienduizend euro per klant per aflevering rekent, kom je al gauw op megalomane bedragen uit. Maar deze lucratieve bedoening heeft een hilarische keerzijde. Sinds in 2015 René van der Gijp in *Voetbal Inside* Harry niet als ondernemer, maar als bron van cult bekeek, vallen een aantal dingen op.

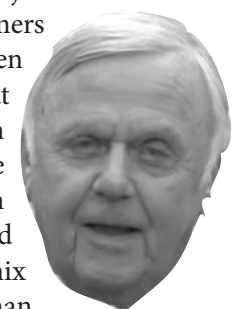
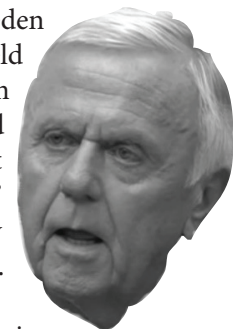
Interviewen is door de formule van Harry beperkt gebleven tot het oplezen van ingestudeerde vragen, het letten op de tijdslimiet en de ondernemer aan het woord laten. Hierdoor is het gebrek aan inlevingsvermogen, dynamiek, subtiliteit en kennis van zaken tot een hoogtepunt gestegen. Harry weet alleen wat er op het papier staat. Wie of welk bedrijf er tegenover hem zit lijkt hem soms volkomen een vraagteken te zijn. Wat volgt zijn misverstanden, starre gesprekken, veel ingekopte voorzetten (dat wel) en een strak schema. Harry lijkt verdronken in zijn

eigen format. Zodra er iets van dat format afwijkt, ontstaan er de meest fenomenale momenten, iets wat van der Gijp opviel.

Zo zijn de fanatieke VI-kijkers en YouTube-gluurders de afgelopen vijf jaar overspoeld met de meest iconische en waanzinnige dialogen. 'Hoe bak je de kip?' (in de pan) of 'Waar kunnen we dit boek kopen?' (in de boekwinkel) zijn tekenende voorbeelden. Maar er is meer. Soms vergeet Harry dat iemand al overleden is, weet hij niets van de voetbalwereld terwijl hij met oud-topvoetballer Willem van Hanegem nou juist toch over die wereld gaat praten, of vraagt hij of er in een restaurant naast Hollanders toevallig ook 'Marrokkaantjes' werken. Toch blijven ondernemers komen, Harry heeft extra aandacht en Nederland kan lachen.

Zo strandt een dialoog met van Hanegem in schoonheid door een misverstand over de datum van een wedstrijd, proeft Harry wijn die hij om commerciële redenen (de gasten betalen immers dik) altijd het plakkaat 'lekker' geeft en komen paragnosten de toekomst voorspellen, wat ook weer tot waanzinnige misverstanden leidt. En Harry? Die kijkt lekker toe. Wat de mensen tegenover hem zeggen, lijkt hem weinig te boeien. Meestal is hij het luisterend oor, en verandert zijn gezicht in een mix tussen een *muppet* en een vergeetachtige man. Dan is Harry voor het grote publiek op zijn best.

Dit alles is uiteraard leuker als je het echt ziet. Je hoeft nergens verstand van te hebben, alleen maar te kijken. En hoewel Harry tegen de 75 loopt, is hij nog lang niet van plan zijn biezen te pakken. Dus, open YouTube, en een inmiddels onuitputtelijke bron van waanzin en culthumor opent zich.

Een rijke Texaan op de bodem van de oceaan

Waarom een dieptepunt voor deze bankier het doel is

Door Felix Smit

In de diepste krochten van 's werelds oceanen komen vreemde wezens voor. Zo leven er kwalen die oplichten als een kerstboom, vissen met zeer grote tanden en een lantaarnpaal op hun vissenvoorhoofd, inktvissen met tentakels van zeven meter en een haai die zó lelijk is dat hij bekend staat als de 'Goblin Shark'. Deze bonte beesten zullen echter plaats moeten maken voor een nieuwe buurtbewoner. Een hele bijzondere vis heeft zich namelijk recent in deze diepe grachten gevestigd. Hij heeft een roze huid, zonder schubben, grijze haren en een toffe paardenstaart op zijn kop. Waar we normaal vinnen zouden verwachten vinden wij vijf vingers, en dit alles verschuilt zich in een titanium huisje. Deze vis is geen gewone vis, maar een markante bankier die zijn miljoenen niet aan een paar dure autootjes heeft besteed, maar aan zijn fascinatie voor de endeldarm van de wateren der Aarde. Victor Vescovo is zijn naam, en hij gaat het diepe in.

Een oud-marineofficier met veel geld en veel vrije tijd moet zich behoorlijk inzetten om aan zijn gewenste adrenalinekickjes te komen. Zo heeft meneer Vescovo eens een actieve sportvakantie ondernomen naar de Noordpool. Hij moet het daar vast naar zijn zin hebben gehad, want een niet al te lange tijd later besloot hij dit uitstapje over te doen op de Zuidpool. De bonte bankier besloot daarna zijn vrijetijdsbesteding naar een nieuw hoogtepunt te tillen door de Kilimanjaro te beklimmen, alsook vier andere van 's werelds hoogste bergen, om vervolgens deze gewoonte weer af te leren door de Mount Everest te bedwingen. Met deze excursies behaalde hij wat in sommige aan endorfines verslaafde kringen bekend staat als een 'Adventurers Grand Slam'. Deze monumentale prestatie was echter niet genoeg voor Vescovo om zich voor een meer banale invulling van zijn snipperdagen te settelen. Mount Everest is haast een weinig speciaal waddeneiland, immers. Mensen staan tegenwoordig zelfs in de rij om hun foto op het dak van de wereld te laten nemen. Victor Vescovo had iets nieuws nodig.

Als je tripjes als die van Vescovo gemaakt hebt, is het erg lastig iets nieuws te verzinnen. Nu de beide polen én de hoogste bergtoppen krielen van waaghalzen, is het niet eenvoudig om een plek te verzinnen waar geen mens je voor is geweest. 'Waar kan ik heen?', moet onze hoofdpersoon gedacht hebben. De ruimte? Daar zijn

ook mensen zat geweest. De enige plek waar het onbekende nog te ontdekken valt, is het diepe.

Het is een algemene wijsheid dat zo'n 95 procent van de oceanen niet verkend is. Dit is ook niet zo vreemd, want het is tenslotte heel erg lastig om de zeebodem te bereiken. Op deze diepe diepten heeft men te kampen met een immense, onvoorstelbare waterdruk. Denk aan de pijn in je oren die je hebt gevoeld toen je in de dagen van weleer, gewapend met je zwemdiploma B, naar de bodem van het zwembad zwom, maar dan zoveel groter dat zelfs de sterkste constructie als een wegwerpbekertje van crepepapier verpletterd wordt. Het allerdiepste punt in de oceanen is de Challengerdiepte in de Grote Oceaan, en als het lukt daar te geraken, ben je, in theorie, in staat ieder punt in de zeven zeeën te bereiken. Dit was maar twee keer gedaan, in 1960 en in 2012, door de regisseur van *Titanic*. Vescovo wilde echter een onderzeeër ontwikkelen die dit routine kon maken.

Na vele miljoenen uit te hebben gegeven aan *research and development* kwam hij uiteindelijk met zijn bolide voor de zilte baren op de proppen, de Triton 36000/2. Met deze duikboot was hij in staat om in korte tijd vele duiken te maken. In september vorig jaar beroerde hij de Challengerdiepte en wist hij het oude diepterecord uit 2012 te verslaan. Ook deed hij de diepste punten in de Indische Oceaan, de Atlantische Oceaan, de Arctische Oceaan en de Antarctische Oceaan aan. Iedere keer ontdekte hij nieuwe soorten zeedieren, die nog nooit door een mens gezien waren.

Sommigen zullen de bijzondere hobby van meneer Vescovo als een verdrietige verspilling van geld bestempelen. Ik zou echter willen opperen dat Vescovo ons meer leert over de aarde. Dat is toch ons thuis. En bovendien is het, naast alle wetenschappelijke ontdekkingen, ook waanzinnig gaaf.

'Het is een soort van SpaceX in de oceaan, behalve dat ik mijn eigen voertuigen wél kan besturen' - Victor Vescovo

Lovecraftian Horror en de impact op moderne popcultuur

Door Rutger Loof

“The oldest and strongest emotion of mankind is **fear**, and the oldest and strongest kind of fear is **fear of the unknown**” – H. P. Lovecraft

Lovecraftian horror is een subgenre van sciencefictionhorror dat zich centreert rond de universele angst voor het onbekende, in tegenstelling tot goedkope shockhorror. De meeste mensen zullen misschien niet bekend zijn met de naam Lovecraft, maar zullen wel zijn meest bekende monster kennen, Cthulu. In dit artikel ga ik vertellen over de uitvinder van Lovecraftian horror en de monsterlijke mythe die hij heeft bedacht.

Howard Phillips Lovecraft, geboren in 1890 in Rhode Island, zou de ultieme nachtmerrie zijn geweest voor de Argusredactie. Hij was chronisch depressief, hypersensitief tegenover kritiek, had regelmatig inzinkingen en was – zelfs voor zijn tijdsgeslacht – extreem xenofobisch en racistisch. Je zou kunnen stellen dat Lovecraft bang was voor alles buiten New England. Hij stierf als een vrij onbekende schrijver met weinig vermogen op 46-jarige leeftijd. In de meeste van zijn werken komt zijn extreme racisme veel terug, waardoor het voor een modern publiek moeilijk te lezen is. Toch was zijn ondertoon van existentiële en hopeloze angst een inspiratiebron voor moderne horrorfictie. De macabere werken van Edgar Allan Poe waren voor Lovecraft zijn grootste inspiratiebronnen. Diezelfde troosteloosheid combineerde Lovecraft met existentiële elementen, atheïsme en nihilisme.

Lovecraftian horror gebruikt de dingen die wij als mensen in ons universum niet kunnen verklaren en waar we ons totaal niet bewust van zijn. Het speelt in op een primitieve angst dat wij als mensen niet bovenaan de voedselketen staan. Het idee dat al onze dromen, hoop, gevoelens en verlangens irrelevant zijn voor de wijde kosmos. De *Cthulu Mythos* houdt in dat wij ons universum delen met verschrikkelijke kosmische entiteiten. Het gaat om multidimensionale buitenaardse wezens die boven de mens uitstijgen. Hun macht staat los van de wetten van tijd en ruimte, waardoor ze hun bewustzijn overal kunnen projecteren. Geheime culten over de wereld vereren hun als godheden. Als mensen proberen om deze eeuwenoude buitenaardse kennis - ook wel *eldritch truth* genoemd - te doorgronden, drijft dat hen tot waanzin.

Deze wezens zelf zijn echter helemaal niet in mensen

geïnteresseerd. Wij zijn insignificant op universele schaal. Ze kennen dan ook geen begrippen als goed en kwaad. Ze zijn niet te vergelijken met God of de duivel die zich vaak actief bezighouden met ons dagelijks leven. Ook staan ze veraf van traditionele monsters als vampiers en weerwolven die vaak op het eind het onderspit delven. Tegen monsters als Cthulu, Nyarlathotep en Yog-Sothoth kun je het niet opnemen. Voor hen zijn wij als mieren, en als je op een mier staat, sta je er toch vaak niet lang bij stil.

Mijn favoriete horrorboek van Lovecraft is *At the Mountains of Madness*, geschreven in 1931. Een groep wetenschappers van de fictieve prestigieuze Miskatonic University doet onderzoek in Antarctica wanneer zij, diep verborgen onder de besneeuwde bergen, een verloren stad ontdekken. De stad lijkt niet door mensenhanden te zijn gemaakt en komt buitenaards over. De groep delft te diep en stuit op een Shoggoth, een monster dat bestaat uit een levende massa zelfvormend gelatineachtig vlees. Het heeft geen vaste vorm, maar bestaat uit een transformerende massa van ogen, bekken en tentakels. Het merendeel van de groep komt in Antarctica op gruwelijke wijze om het leven door toedoen van het monster. De overlevenden worden krankzinnig en voor gek verklaard. Hun smeekbede aan de universiteit om geen volgende expeditie te starten wordt genegeerd...

Klinkt dit bekend? John Carpenters beroemde film *The Thing* is hierop sterk gebaseerd. Een groep wetenschappers ontdekt in Antarctica de resten van een eeuwenoude, van vorm veranderende alien en ze worden stuk voor stuk door het monster te grazen genomen. Zo kun je veel verbanden leggen tussen het werk van Lovecraft en moderne horror. Zo lijkt de morfologische clown Pennywise uit Stephen Kings *IT* op de van vorm veranderende Shoggoth. Een ander fantastisch voorbeeld is het videospel *Bloodborne*, waarin je personage het moet opnemen tegen buitenaardse monsters die je personage zelfs ‘tot waanzin’ kunnen drijven als je te vaak verliest. Daarnaast zijn er ook nog horrorespellen als *Silent Hill*, *Amnesia* en *Resident Evil*. Monsters in deze games voeden zich met waanzin en liggen op de loer wanneer de personages op het punt staan hun verstand te verliezen.

Lovecraft mag dan wel onbekend zijn gestorven, zijn werk heeft postuum veel betekend voor echte griezelfans en horrorfanaten.

Hunter S. Thompson en de ruïnes van de American Dream

Door Thomas van Royen

‘We were somewhere around Barstow on the edge of the desert when the drugs began to take hold.’ Dit is de zin waar de bizarre odyssee in het boek *Fear and Loathing in Las Vegas* (1971) van Hunter S. Thompson mee opent. Het boek zou Thompsons naam zowel faam als beruchtheid opleveren, met name te danken aan zijn typerende combinatie van journalistieke rapportage en realistische fictie. Daarbovenop schetst het werk een obscure werkelijkheid die velen nog nooit hadden ervaren. Begeleid door het decor van de felle lichten van Las Vegas en de zinderende hitte van de omliggende woestijn, speelt er zich een op waarheid gebaseerd verhaal af waarin de twee gedroegerde protagonisten op zoek zijn naar de restanten van de *American Dream* van de jaren zestig.

De schrijver

Voordat er dieper op het tot cult verworden boek in kan worden gegaan moet er eerst wat over de schrijver gezegd worden. Want wie was Hunter S. Thompson nou eigenlijk? Wat betreft zijn loopbaan lijkt zijn leven niet zo heel anders dan dat van anderen: een journalist, vooral geïnteresseerd in sport en politiek, die hier en daar ook een boek op zijn naam heeft staan. Van jongs af aan was hij geïnteresseerd in het schrijven van artikelen voor kranten en hoopte hij ooit romans uit te geven, en na hier hard voor te hebben gewerkt had hij dit uiteindelijk bewaarheid: een toonbeeld van het Amerikaanse ideaal dat dromen uitkomen als je maar in ze gelooft. De weg naar het doel is echter helemaal niet zo gewoon in het geval van Thompson.

Om net zulke obscure onderwerpen onder de loop te nemen werd Thompson ingehuurd om te schrijven over motorbendes en de hippiecultuur

Het boterde bijvoorbeeld niet altijd even goed tussen Thompson en de gezaghebbende instanties. Zo zat hij op het moment van slagen dertig dagen in jeugddetentie en kon hij zijn middelbare schooldiploma later pas in ontvangst nemen. Na twee jaar bij de luchtmacht te hebben gezeten kwam hij erachter dat zijn passie toch bij het schrijven lag: hij werd freelance journalist. Tussen 1959 en 1964 verbleef hij een groot deel van zijn tijd in Latijns-Amerika, waar hij schreef over de onderbelichte en soms duistere kanten van de maatschappij in de regio. Zijn gewaagde rapportages bleven niet onopgemerkt in de Verenigde Staten. Om net zulke obscure onderwerpen onder de loop te nemen werd Thompson ingehuurd om te schrijven over motorbendes en de hippiecultuur die haar bloeiperiode in de jaren zestig doormaakte.

Thompson dompelde zich vaak volledig onder in de onderwerpen waar hij over schreef. Zo kwam zijn *Hell's Angels: A Strange and Terrible Saga* (1966) voornamelijk voort uit eigen ooggetuigenverslagen van de situaties die hij met de leden van de beruchte motorbende meemaakte. De drugscultuur waar hij als journalist mee te maken kreeg bij zijn rapportages over de Amerikaanse hippiecultuur, zou hem in zijn persoonlijke leven ook niet ontgaan. Zoals in *Fear and Loathing in Las Vegas* naar voren komt was hij een creatief gebruiker van de meest uiteenlopende drugs. Het rondtrekkende journalistenbestaan achter zich latend trok hij zich aan het eind van de jaren zeventig vaker terug op zijn ranch in Colorado, waar hij naast het schrijven van boeken en artikelen zijn excentrieke levensstijl voortzette. Na een bewogen leven, twee huwelijken en het opbouwen van een gezin, ging hij op een wat minder vredige wijze heen: in 2005 ontnam hij zichzelf van het leven met een pistool.

De stijl

Hunter S. Thompson mag er zelf helaas niet meer zijn,

zijn unieke schrijfwijze leeft nog steeds voort en heeft zeker zijn afdruk achtergelaten in de journalistiek. Thompson wordt gezien als de uitvinder van het *Gonzo journalism*. Hoe de term is ontstaan is nog steeds onduidelijk, maar misschien siert dat de ietwat vage plek die de Gonzostijl heeft tussen de andere literaire genres. Pure journalistiek is het niet, maar helemaal fictie kan je het ook niet noemen. Het oogt door de schrijfstijl, vaak geschreven vanuit de eerste persoon, als non-fictie, maar is allesbehalve objectief vanwege de partijdige houding van de auteur en hier en daar wat fictieve toevoegingen.

Wellicht was de schrijfwijze ontstaan uit de unieke posities van waaruit Hunter S. Thompson schreef. Doordat hij zelf diep doordrong tot de werelden die hij aan het licht wilde brengen had hij de mogelijkheid om te schrijven als een insider. Iets wat een andere journalist vanwege zijn of haar objectiviteit misschien nooit zou kunnen bereiken. In veel van zijn verhalen is het voor de auteur en zijn personages maar goed ook dat we niet weten wat echt is, het zou hen bijvoorbeeld juridische problemen opleveren. Ook was Thompson van mening dat volledig objectieve journalistiek niet bestaat en niet het doel van het schrijven is. Gevierd journalist Tom Wolfe legde het doel van Gonzo als volgt uit: 'It aimed to abandon the pretense of objectivity to present compelling portraits of the jangled reality of contemporary life [...] ill represented by the good ole door-stepping boys in trench coats and fedoras.'

Het boek

Fear and Loathing in Las Vegas vormt een perfecte introductie tot de Gonzostijl van Hunter S. Thompson. Het beschrijft een weekend in 1971 waarin Thompson, onder het synoniem Raoul Duke, naar Las Vegas is gestuurd om daar een rapportage te maken over een race en een conventie. Hij wordt vergezeld door zijn advocaat Dr. Gonzo, in werkelijkheid Thompsons goede vriend Oscar Zeta Acosta die daadwerkelijk met hem in Las Vegas was. Vanaf het begin is het al duidelijk dat de twee niet alleen naar de gokhoofdstad gaan voor schrijfmateriaal; ze zijn namelijk op zoek naar de *American Dream* die volgens Thompson aan het eind van de jaren zestig ver te zoeken was. Dit kunnen ze alleen bereiken onder begeleiding van een absurd arsenaal aan hulpmiddelen: 'We had two bags of grass, seventy-five pellets of mescaline, five sheets of high-powered blotter acid, a salt shaker half full of cocaine, and a whole galaxy of multi-colored uppers, downers, screamers, laughers... and also a quart of tequila, a quart of rum, a case of Budweiser, a pint of raw ether and two dozen amyls.'

In hun zoektocht komen ze een lifter tegen die hun auto zo snel mogelijk weer wil verlaten, verdwalen ze in overweldigende casino's, belanden ze op ironische wijze in een politieconventie over drugsbeleid, ontwijken ze meermaals de arm der wet, beleven ze de stad vanuit een

verdraaid perspectief en bevinden ze zich voornamelijk in hogere sferen. De lege doodsheid en de brandende hitte van de woestijn in combinatie met de surreële fata morgana van het overbelichte Las Vegas is een uitstekend toneel voor hun omzwervingen. Het resultaat is een verhaal dat je zonder plot alsnog weet vast te houden waardoor je het - net zo vluchtig als het weekend van de protagonisten - zo snel mogelijk wilt uitlezen. De schrijfstijl zorgt er ook nog eens voor dat de bizarre werkelijkheid van het boek ontzettend realistisch overkomt. Als lezer ben je het zelf net zo kwijt als Duke en Dr. Gonzo omdat je feit en fictie niet meer van elkaar kan onderscheiden.

Johnny Depp en Benicio del Toro in de verfilming van *Fear and Loathing in Las Vegas* (1998).

Las Vegas is een stad die gemaakt is voor winnaars, en als dromende winnaar ben je er in een euforische slaap verzonken

Maar hoe zit het dan met die *American Dream*? Is die nog in Las Vegas te vinden? Hij is er zeker nog wel, maar het beeld dat Thompson schetst is dat van een koortsdroom. Las Vegas is een stad die gemaakt is voor winnaars, en als dromende winnaar ben je er in een euforische slaap verzonken. Maar pas op: na dagen achter elkaar winnen kan het noodlot toeslaan, alle winst kan genadeloos uit je handen worden gegrist. Voor verliezers is de droom ver te zoeken, voor hen is Las Vegas kei en keihard, een nachtmerrie waar je zo snel mogelijk uit wakker wilt worden. Volgens Thompson was het dromen uitgebuit, niet meer toegankelijk voor iedereen zoals in de jaren zestig: 'We had all the momentum; we were riding the crest of a high and beautiful wave... So now, less than five years later, you can go up on a steep hill in Las Vegas and look West, and with the right kind of eyes you can almost see the high-water mark—that place where the wave finally broke and rolled back.'

De kunst van keuzes

Door Teddy Scholten

Als er die ochtend iemand was geweest die Hugo had verteld wat hem die dag te wachten stond, zou hij de dekens vluchtig over zijn hoofd hebben getrokken. Hij zou gewacht hebben tot de volgende nacht aan zou breken en alle goden die hij kende gesmeekt hebben om vergiffenis. Er was die ochtend jammer genoeg niemand die hem kon behoeden voor dit noodlot en dus stond hij nietsvermoedend op.

Hugo was geen durfal. Zijn karakter was zacht en mild als het drankje dat zijn naam droeg en ook zijn uiterlijke kenmerken verrieden dat het recht van de sterksten niet in zijn voordeel werkte. Zijn afhangelende schouders, bleke gelaat met blozende appelwangen en warrige haar vertelden ook ieder die hem niet kende dat alfa niet in zijn woordenboek voorkwam. Hugo was een grijze muis die graag op de achtergrond bleef, maar toch bleef er iets aan hem knagen. Op de voorgrond treden was eng, maar ook heel aantrekkelijk. Af en toe kroop hij uit z'n schulp en verraste hij zijn omgeving met een kleurrijk schilderij. Heel even waren de schijnwerpers op hem gericht en stiekem genoot hij daar enorm van. De dagen die daarop volgden draaiden de schijnwerpers weer van hem weg en verdween Hugo weer naar de achtergrond. Thuis had Hugo net als in het dagelijks leven een bijrol. Zijn vrouw Max was politieagente en hield zowel op werk als in het huis graag de touwtjes in handen. Zij speelde niet alleen in haar eigen leven, maar ook in die van Hugo de hoofdrol.

Max heette voluit Sophie Maxime, een naam die ze niet kon verdragen. De naam Sophie deed haar denken aan al die weerloze prinsessen uit prentenboeken die gered moesten worden door een prins, vader of stalknecht. Alleen al de gedachte aan een vergelijking tussen haar en zo'n prentenboekprinses deed haar walgen. Toch was dit niet de echte reden, maar daaraan dacht ze niet graag terug. De vader van Max noemde haar altijd prinses Sophie, totdat hij wegrende van zijn verantwoordelijkheden en zijn gezin achterliet. Haar moeder had hier jarenlang, dag in dag uit, om gejanikt en op een dag kon Max het niet meer aan. Daarom begon Sophie zichzelf Max te noemen en eiste dit ook van iedereen om haar heen. Haar naam was niet het enige aan Max wat haar niet tot een stereotype vrouw maakte. Ze omringde zich het liefst met mannelijke vrienden, die ze wanneer het haar te heet onder de voeten werd van zich afduwde. Hugo was de enige bij wie deze tactiek geen succes had gehad en met hem trouwen leek haar daarom ook de logische oplossing.

Hugo en Max leerden elkaar bij toeval kennen via een gemeenschappelijke vriend. Hugo dacht in de eerste blik van Max al een vonk te zien. De vonk sprong pas enkele maanden later over bij Max. Van deze vonk was vandaag

niet veel meer over en ook het welbekende houden-van was bij dit koppel niet meer in zijn sterkste vorm aanwezig. Een enkele blik of opmerking van Hugo kon het bloed al onder Max' nagels vandaan halen. Hoewel Max er nooit iets van zei, doorboorde haar ijzige blik keer op keer weer Hugo's gevoel van eigenwaarde. Hugo hield in zekere zin wel van Max en Max ook wel van Hugo, maar nog veel meer hielden ze van het rustige leventje dat ze samen opgebouwd hadden. Het leven waarin alles duidelijk en simpel was. Eerlijk zijn over gevoelens die ontbraken behoorde niet tot dat leven, vond vooral Max. Hugo was daar met de jaren in meegegaan. En daarom bleven ze, ondanks de voelbare koelte in het huis, hun handen warmen bij het denkbeeldige haardvuur.

Deze dag zou op het eerste oog niet veel afwijken van de voorgaande en daarom vertrok Max nietsvermoedend naar haar werk. Hugo bleef achter aan de keukentafel. Wat vandaag wel anders was dan andere dagen was zijn humeur. Vandaag voelde hij zich energiever en fitter dan ooit tevoren. Normaal gesproken bleef hij het eerste uur nadat zijn vrouw het huis verlaten had levenloos voor zich uitstaren, maar vandaag ruimde hij meteen de tafel af en kleepte hij zich snel om. Er leek een ander persoon in hem wakker te worden en dat was misschien ook wel het geval. Hugo's humeur liet zich sterk afhangen van zijn nachtrust. De afgelopen nacht had hij fantastisch gedroomd en daarom begon zijn dag al voordat de zon opkwam een stuk beter dan gisteren. In zijn dromen had hij een prijs gewonnen voor zijn schilderkunsten. Het hele land had hem aanbeden. Zelfs Max had hem aangekeken met een blik vol bewondering en dat had hem goed gedaan. Nadat de wekker deze zeepbel kapot geprikt had, verlangde hij terug naar die schijnwerpers waar hij in zijn droom voor even in had mogen staan. Hugo voelde aan alles dat nu de tijd was om zijn leven eindelijk weer kleur te geven. Hij rende naar boven, pakte het grootste doek dat hij kon vinden en zette het prominent in de slaapkamer neer. Hugo dacht dat als hij terug zou gaan naar zijn droom de inspiratie vanzelf tot hem zou komen en dus zakte hij in kleermakerszit voor het doek neer en sloot hij zijn ogen. Maar er gebeurde niks. Niet eens een klein ideeetje, niets. Zijn gedachten waren een grote mistwolk waarin zelfs de contouren van eventuele inspiratie niet meer te duiden waren. Hij stond op, raapte al zijn schildersspullen bijeen en strooide ze uit over de vloer. Nu zou het vast lukken, één kleur zou schreeuwen om zijn aandacht en hem tot een geweldig idee brengen. Toch gebeurde er weer niks. Zijn vijver van ideeën was opgedroogd en Hugo lag daarin als een vis op het droge naar lucht te happen.

Hoe moest dit nou verder? Hugo wist zich geen raad met deze verschrikkelijke ontdekking. Zijn ideeënstroom,

het enige middel dat hij bezat om voor even in de schijnwerpers te staan, was verdwenen. Hij kon maar aan een ding denken om deze terug te vinden: drugs.

Hugo had in zijn studententijd wel vaker drugs gebruikt, maar was daar door het beroep van Max mee gestopt. Heel af en toe, als hij zeker wist dat ze niet thuis was, pakte hij zijn voorraadje wiet en stak hij er eentje op. Vaak zonder reden, maar vandaag met de bedoeling zijn verbeeldingskracht te prikkelen. Een keuze die hij beter niet had kunnen maken.

Max kwam na enkele uren weer terug naar huis. Hoe had ze zo stom kunnen zijn? Welke respectabele politieagente laat haar wapen nou thuis liggen? Ze opende de deur van het huis en liep meteen richting de slaapkamer, waar ze Hugo in een staat aantrof die ze niet kende. Haar man hoefde haar niet aan te kijken om Max ervan te doen overtuigen dat er iets niet goed zat. Hugo's blik was op de grond gericht en toen Max vroeg wat er in godsnaam aan de hand was, verlegde hij die blik naar haar gedaante. Zijn ogen keken haar wel aan, maar van Hugo zelf was geen spoor te bekennen. Verward door de situatie verroerden ze zich enkele minuten niet. De duivelse ogen van haar echtgenoot bleven brandend staan op Max' netvlies. Achter hem zag ze een groot schilderstuk beklad met rode tinten en zwarte streken. Een vluchtige impulsieve stijl die Max niet van Hugo gewend was. Ze was geïntrigeerd door het schilderij, zo erg zelfs dat ze niet doorhad dat Hugo haar pistool met zijn handen omklemde. Toen ze haar ogen weer los kon maken van het doek zag ze hoe Hugo zijn arm langzaam optilde. De vage contouren van het wapen werden steeds duidelijker. Max' adem stokte en ze verstijfde. Ondanks dat hield ze de loop van het pistool, dat

van links naar rechts bewoog, scherp in haar vizier. Nog voordat ze weer helder na kon denken, draaide de loop zich in één snelle beweging om en haalde Hugo de trekker over.

Ook Max stierf een beetje van binnen terwijl de kamers van Hugo's hart langzaamaan leegliepen. Voor het eerst in jaren barstte ze in huilen uit. De rationele vrouw die het jaren voor het zeggen had gehad, liet de teugels even vieren. Was het Max geweest die daar had gelegen en Hugo die het had aanschouwd dan was het verhaal voor beiden hier geëindigd. Hugo was niet sterk genoeg geweest om zijn leven op te pakken en had zich ter plekke van kant gemaakt. Ze waren samen de boeken ingegaan als de nieuwe Romeo en Julia. Maar het was Hugo die daar lag en Max die ernaar keek en dus hield men het bij de originele versie van Shakespeare. Het bleef een tragedie, maar Max kreeg haar leven weer op de rit. En hoewel Hugo eerder een bijrol speelde in het leven van Max, eerde ze hem na zijn vertrek alsof hij de ster van de show was geweest. Zo kreeg Hugo uiteindelijk toch nog zijn plekje in de schijnwerpers.

De stilte in de gekte

Door Mariëtte Peutz

De wereld bonkt, rammelt en sist. Elke dag beuken we door en knallen we verder, verder naar die deadlines. De bussen toeteren, de fietsers schreeuwen en de duiven klapperen. Waar is het dan stil? Op het platteland? Maar ook daar krijzen de ezels en ruziën er pubers. Om gek van te worden.

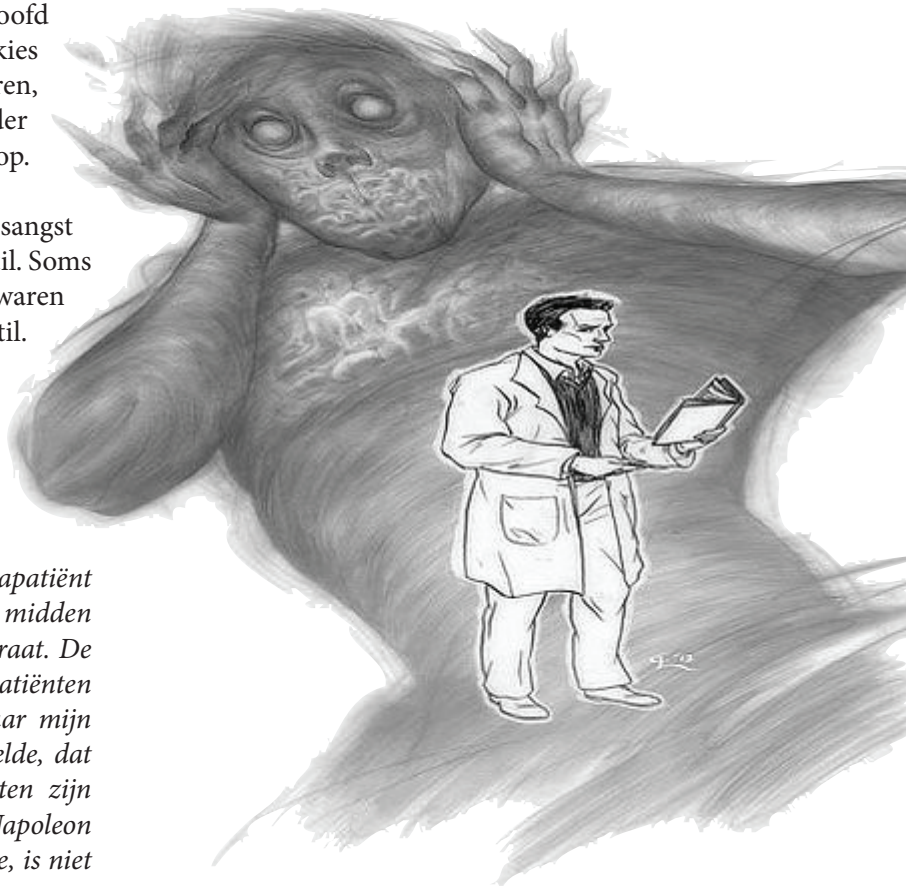
Want een huis met veertig gekkies, daar is het écht nooit stil. Ik hoorde verhalen bij het slapengaan over het gekkenhuis op de berg. Over de directeur die rende door het huis, de man die dacht dat hij Napoleon was die ontsnapte en de buurtbewoners ophitste in de strijd en over de man die dacht dat hij de Duivel was, die een brandje stookte op de trap. Maar ben je er al eens geweest?

De wereld bonkt, rammelt, sist, knalt en beukt, maar als je in het gekkenhuis bent, hoor je stilte. Vande mensen die er lopen zie je meteen: 'die is gek'. Maar ze schuifelen, ze zitten, ze sjoelen zachtjes en ze kijken tv. De man met de manie wordt op de markt in de stad onthaald met 'Ach vent, hou je bek eens en flikker toch lekker op!' Maar in het gekkenhuis wordt er geluisterd. In zijn dagelijkse gespreksuurtje is de psychiater kalm en bewegingsloos. De psychiater knikt mee en bevestigt. 'Zo, dat heeft u mooi gedaan!', zegt hij wanneer de man met de manie vertelt over zijn list waarmee hij de Israëlische maffia die in zijn hoofd heersen vorige week heeft afgeschud. De gekkies nemen hun pillen. De angstaanjagende bovenburen, de Israëlische maffia of de dreiging van hun aanbieder houdt ze niet meer 's nachts wakker. De mist rukt op.

Soms was het chaos in hun hoofd. Euforie en doodsangst tegelijk, en dan weer verdriet. Soms was het doodstil. Soms hadden ze een doel en wisten ze hoe het zat, soms waren ze verdwaald. Maar in het gekkenhuis is het nu stil. Ze weten niet écht waarom ze er zitten, maar het is er stil. Ze sjokken en ze slapen, de psychiater knikt mee. De wereld bonkt, rammelt, sist, knalt, beukt, hobbelt, slaat en jaagt verder met een grote gil. Maar in het gekkenhuis op de berg, daar is het stil.

Ik schreef dit stuk een week vóórdat de eerste coronapatiënt in Nederland aankwam, ik schrijf deze zin in het midden van een thuisquarantaine. De stilte is nu ook op straat. De hele wereld is nu kliniek, het volk patiënt. Voor de patiënten in het gekkenhuis op de berg, het gekkenhuis waar mijn vader mij bij het slapengaan verhaaltjes over vertelde, dat gebaseerd is op het psychiatrisch tehuis net buiten zijn dorp, was het al stil. De man die dacht dat hij Napoleon was, patiënt in de psychiaterspraktijk van de familie, is niet

meer alleen in deze stilte. Het stuk leest nu gek, het klopt niet meer. Toch wil ik het delen, want de wereld luistert nu. De stilte valt op, en als het lawaai terugkeert is het éxtra geladen. Dan is deze tegenstelling alleen maar meer voelbaar.

DOMCAST

.....

UITZICHT OP HET VERLEDEN

WWW.DOMCAST.NL

@DOMCASTUTRECHT

INFO@DOMCAST.NL

**VANAF NU TE
BELUISTEREN!**

ELKE TWEE WEKEN
EEN NIEUWE
AFLEVERING!

PODCAST

DOOR UTRECHTSE
STUDENTEN OVER DE
GESCHIEDENIS VAN DE STAD

.....

SAMEN MET INWONERS ONTDEKKEN
WE DE VELE VERHALEN DIE
SCHUILGAAN IN
UTRECHT

VIND ONS

OP:

APPLE PODCASTS

SPOTIFY

SOUNDCLOUD

VIND ONS OP SOCIAL MEDIA!

@DOMCASTUTRECHT

MEDE MOGELIJK GEMAAKT DOOR

UNIVERSITEIT UTRECHT

COMMUNITY SERVICE LEARNING

CULTUURGESCHIEDENIS VAN MODERN EUROPA

Waaanzin

